

STJERNEN

144. ÅRGANG · NUMMER 11 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · NOVEMBER 1995

STJERNEN

NOVEMBER 1995

På forsiden:

»Ethvert alternativ til et lovføreligt og kærligt ægteskab mellem en mand og en kvinde er med til at underminere familieheden, som er samfundets grundvold.« siger ældste James E. Faust i Det Første Præsidentskabs budskab: »Al Ijenede Herren og modstå djævelen,« side 2 (Foto: Welden Andersen).

Børnestjernen forsider:

Kohumoeini Hefi, 6, fra Heiri på Tahiti, elsker at gå i Primory, synge og legne. Han hjælper sine forældre derhjemme og elsker at rive blade sammen. Se »Venner i nyhederne«, side 14.

ARTIKLER

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKABS BUDSKAB: AT TJENE HERREN OG MODSTÅ DJÆVELEN PRÆSIDENT JAMES E. FAUST	2
GERARD & ANNIE GIRAUD-CARRIER: KONSTANT FORNYELSE BARBARA WORKMAN	14
I SIN MØRS FODSPOR DAVIDA DALTON	19
HERREN ER MIN STYRKE ANA LUGOBONI LUZ	27
MAN KAN FÅ SINE TEENAGEBØRN I TALE WILLIAM G. DYER	28
HIMLEN PÅ JORDEN: EN FOTOGRAFISK SKILDNING	34
PÅ VAGT FOR HERREN EVA C. BEAN	41

ISÆR FOR UNGE

MIT MIRAKEL REBECCA ROSE	12
SPØRGSMAÅL OG SVAR: JEG FØLER IKKE ÅNDEN. ER DER NOGET GALT MED MIG?	20
STØRST AF DEM SARA KJESTER	24
IKKE LÆNGERE FREMMEDE JOHN NELSON SCHNEIDER	32
SKABT TIL MIG BETHANY M. GALBRAITH	42
UVURDERLIG ÆRLIGHED ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN	44

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: »MER GLEDE VED LIVET«	25

BØRNESTJERNEN

JESU DÅB	2
SMÅ VENNER DIANA ECKERSELL JANSON	4
HJEMME IGEN CLYN D. BARRUS	5
FÆLLESTID: RENE TANKER KAREN ASHTON	8
BARE FOR SJOV	10
FIKTION: UDFLUGTEN BRUCE T. FORBES	11
VENNER I NYHEDERNE	14
VELG DET RETTE ÆLDSTE L. TOM PERRY	16

NOVEMBER 1995 • 144. årgang • Nummer 11
Jesu Kristi Kirke af Siste Dages Helliges officielle
tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packler, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M.
Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph
B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktion: Jack H. Gosnell

Vejledere:
Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighthon
Planlægning og redaktionsleder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Marinidale
Tidsskriftsassistente: Beth Daley

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharrl Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,
Matthew Maxwell

Abonnementsafdeling:

Leder: B. Rex Harris
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkernyt: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tel. 42 391366; fax 31 391367

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 • DK-3540 Lyngbe
Tel. 42 187727; fax 42 187962

© 1995 by Corporation of the President of The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt
på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk,
samoansk, spansk, svensk, tongansk og tyrkisk.
Hveranden måned på indonesisk og thailandsk;
kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekisk og
ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.
Second-class postage paid at Salt Lake City, UT
84150. Subscription price: \$ 10.00 per year. Thirty
days' notice required for change of address. When
ordering a change, include address label from recent
issue; changes cannot be made unless both the old
address and the new are included. Send USA and
Canadian subscriptions and queries to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box
26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.
Subscription information telephone number: 801-
240-2947

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box
26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA

Abonnement:

12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling
over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngbe.
USA og Canada: US \$ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse •
Denmark

ISSN 0900-2545 • 95991 110

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

EN FREMTRAGENDE RESSOURCE

Jeg har abonneret på *A Liahona* (portugisisk), siden jeg blev medlem af Kirken for omkring 12 år siden. Jeg kan bære vidnesbyrd om, at dette tidsskrift er meget mere end et talerør for Kirkens ledere. Jeg tror, at Herren gennem dette tidsskrift velsigner dets læsere. Jeg bliver især rørt at Ånden, når jeg læser om andres erfaringer med Jesu Kristi evangelium.

Som præst for ældsternes kvorum i mit ward opfordrer jeg brødrene til at bruge Det Første Præsidentskabs inspirerede budskaber som et middel til at velsigne de familier, de besøger.

Elson Carlos Ferriera

Curitiba Ward

Curitiba Iguacu Stav, Brasilien

HJÆLP TIL SLÆGTSHISTORIE

Jeg har god grund til at være overordentlig taknemlig for *Liahona* (spansk), for mit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium vokser for hvert nummer.

Jeg er slægtshistorisk specialist i min gren, og jeg værdsætter alle de artikler, som bringes i *Liahona* om dette hellige emne. Jeg nyder især skriftstedshvisningerne og generalautoriteternes inspirerede taler og artikler.

Francisco-José Cazorla Granados

Málaga 1. Gren

Málaga missionen, Spanien

JULIA MAVIMBELA

Jeg blev rørt og opbygget af artiklen om Julia Mavimbela i marts-numret 1995. Sikke en stærk, modig og ædel kvinde! Det eksempel, som hun har sat for alle, hun har været i kontakt med, kan nu

oplevels af alle tidsskriftets læsere. Hendes eksempel viser os, at mennesker kan forbedre deres eget og andres liv, uanset hvilken baggrund de har.

I vores betrængte verden er det rart at blive mindet om, at selv et enkelt menneske kan øve en god indflydelse. Verden er blevet lidt bedre takket være søster Mavimbela. Jeg ved, at jeg i hvert fald er blevet det.

Hannahlei B. Soriano

San Carlos 1. Ward

Langayan Stav, Filippinerne

NAVNE/ÆNDRING

Jeg blev døbt i 1986, da jeg var 65 år gammel. Jeg har altid abonneret på *Tambuli* (engelsk), for det har øget min kundskab om Jesu Kristi evangelium. Skønt jeg ikke har råd til at besøge andre lande, har jeg truffet hellige fra hele verden i tidsskriftet. Det har inspireret mig, når jeg har læst om deres liv.

Jeg har læst, at tidsskriftet ændrer navn fra *Tambuli* til *Liahona*. Det er et perfekt navn, for ligesom *Liahona* ledte Lehi og hans folk til det forjættede land, vil tidsskriftet *Liahona* lede dets læsere frem mod større åndelighed.

Alvaro R. Tadia

Catbalogan 1. Gren

Tacloban missionen, Filippinerne

FRA REDAKTIONEN

Vi opfordrer jer til at sende breve, artikler og historier til os. Vær venlig at skrive jeres fulde navn, adresse, ward eller gren og stav. Adressen er *Stjernen*, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.

At tjene Herren og modstå Satan

Præsident James E. Faust

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

I vore dage er det sjældent, at man vælger at tale om Satans indflydelse. Det er måske ikke så populært at berøre dette emne, men jeg har alligevel valgt at gøre det. Der er engang en, der har sagt: »Jeg har hørt meget om djævelen. Jeg har læst en hel del om djævelen. Jeg har søgt købslået med djævelen, men det betalte sig ikke.« Vi lever i en tid, hvor meget måles efter de gængse standarder for social eller politisk korrekthed. Jeg vil anfægte den falske lære angående menneskelig adfærd. Satans indflydelse bliver stedse mere acceptabel. Elizabeth Barrett Browning har sagt: »Djævelen er mest djævelsk, når han er respektabel.«¹ Men, som Shakespeare sagde: »Kun en dåre stoler på den tamme ulv.«²

Det er ikke klogt at lade sig lokke af Satan og hans mysterier. Der fører ikke til noget godt at lege med det onde. Ligesom hvis man leger med ilden, kan man let komme til skade: »Kendskabet til synd frister til udøvelse af den.«³ Den eneste sikre kurs er at holde sig langt fra ham og alle hans ugudelige handlinger eller afskyelige gerninger. Djæveltilbedelse, trolddom,

Jeg vil fremhæve Frelserens eksempel. Han fastede og bad for at berede sig på sit virke og afviste triumferende Satans fristelser.

nedkaldelse af forbandelser, heksekunster, voodoo, sort magi samt enhver anden form for dæmoniske aktiviteter bør skys som pesten.

Dog har præsident Brigham Young sagt, at det er vigtigt at »granske ... det onde og dets følger.«⁴ Eftersom Satan er ophavsmand til alt ondt i denne verden, er det vigtigt at erkende, at han er den udfarende kraft bag al modstand mod Guds værk. Alma udtrykte det fyndigt: »Thi jeg siger jer, at det, der er godt, kommer fra Gud, og det, der er ondt, kommer fra djævelen.«⁵

Den væsentligste grund til, at jeg har valgt dette emne, er at hjælpe medlemmerne ved at advare dem, som Paulus sagde, »for at vi ikke skal bedrages af Satan; vi ved jo, hvad han har i sinde.«⁶ Vi håber, at de medlemmer, som måske er ubekendt med verdens spidsfindigheder, kan holde sig fri af Satans fristelser og bedragerier.

Jeg har taget mit emne fra ældste Marion G. Romney, som ved et møde på Brigham Young University i 1955 sagde: »Der er nogen iblandt os, som søger at tjene Herren uden at fornærme djævelen.« Det er en selvmodsigelse. Ældste Romney fortsætter: »Står valget virkelig mellem på den ene side den fred, som opnås ved at efterleve Jesu Kristi evangelium, sådan som det blev gengivet gennem profeten Joseph Smith, og på den anden side strid og krig?«⁷

En eller anden har sagt: »Hvis vejen deler sig, så følg den.« Men den går ikke. Frelseren har sagt: »Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.«⁸ I dag er der mange, som søger at tjene to herrer – Herren og vores egne selviske interesser – uden at fornærme djævelen. Gud, vor himmelske Fader, tilskynder os til, anråber os om og inspirerer os til at følge sig. Satans kraft derimod tilskynder os til at fornægte troen og tilsidesætte Guds befalinger.

Ældste Romney fortsætter: »Følgerne af (det dødelige menneskes) valg er alt eller intet. Man kan ikke undgå disse to modstridende kræfter. Han vil uundgåeligt blive ledt af den ene eller den anden. Hans gudgivne handle-

frihed giver ham magt og mulighed for at vælge. Man har en nødt til at træffe et valg. Han kan ikke tjene dem begge på samme tid, for som Jesus sagde: 'Ingen kan tjene to herrer ... I kan ikke tjene både Gud og mammon.'«⁹

Ved oktoberkonferencen i 1987 kom jeg med følgende udtalelse: »Jeg tror, vi vil blive vidne til stadig flere beviser på Satans magt, efterhånden som Guds rige vokser sig stærkere. Jeg tror, at Satans stadigt øgede anstrengelser er et af beviserne på dette værks sandhed. Fremover vil hans modstand blive både mere underfundig og mere åbenlys. Den vil være forklædt mere raffineret og bedragerisk, men den vil også være mere pågående. Vi får brug for større åndelighed til at kunne gennemskue alle de forskellige former for ugudelighed, og vi behøver større styrke for at modstå dem.«¹⁰

ABORT

Abort er en af de ugudelige skikke, som er blevet alment accepteret i USA og det meste af verden. Mange af tidens politikere hævder, at de ikke er tilhængere af abort, men de modsætter sig regeringens indgriben i en kvindes ret til at vælge at få abort.

Ved et religiøst møde i Washington D.C. den 3. februar 1994 fremsatte Mother Teresa den mest ærlige og vægtige sandhed om dette emne, som jeg nogensinde har hørt. Hun er som bekendt den 84-årige jugoslaviske nonne, som i mange år har taget sig af de fattigste fattige i Indien. Hun er nu gammel og fysisk svag, men hun er modig og besidder en utrolig åndelig styrke. Mother Teresa fremførte et budskab, som gik til kernen i de sociale onder, som plager det Amerika, der ellers har været kendt for sin gavmildhed over for verdens folk, men som nu er blevet selvisk. Hun sagde, at abort er det stærkeste bevis på denne selviskhed. Det blev refereret, at Mother Teresa satte abort i forbindelse med den stigende vold og de mange mord ved at sige: »Hvis vi accepterer, at en mor kan slå sit eget barn ihjel, hvordan skal vi så kunne

Herren har sagt, at vi skal være frugtbare og mangfoldiggøre os, »thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod.«

sige til andre, at de ikke må slå ihjel? ... Ethvert land, der accepterer abort, lærer ikke sine indbyggere at elske, men at bruge enhver form for vold for at opnå det, de ønsker.«¹¹

Derefter henviste hun til den store interesse, som er blevet udvist for forældreløse børn i Indien og andre steder i verden, og sagde, at hun var meget taknemlig for den interesse. Men hun fortsatte: »Den interesse er god. Men ofte er de samme mennesker ligeglade med de millioner, som bliver slået ihjel på grund af deres mødres bevidste valg. Og det er den største årsag til ufreden i dag – abort, som gør folk blinde.«¹² Redaktøren Cal Thomas kommenterede dette stærke budskab med dette spørgsmål: »Hvorfor skulle mennesker eller nationer betragte menneskelig som noget ædelt eller ophøjet, når aborter flourer? Hvorfor jamre over de hensynsløse myrderier i Bosnien, så længe spædbørn myrdes langt mere effektivt fjernet fra nysgerrige tv-kameraer?«¹³

Til sidst tryglede Mother Teresa de gravide kvinder, som ikke ønsker at beholde deres børn, om at give dem til hende. Hun sagde: »Jeg vil tage imod ethvert barn, som ellers skulle være blevet aborteret, og skænkede det barn til et ægtepar, som vil elske det, og som barnet vil elske.«¹⁴ Sikke et stærkt, åndeligt mod denne fantastiske aldrende kvinde udviste! Djævelen må sandelig være blevet fornærmet! Pressen som helhed valgte dog at gå let hen over hendes stærke udtalelser. De følte sig måske bedre tilpas ved at være politisk eller socialt korrekte. De kan jo trods alt retfærdiggøre deres holdning med, at alle jo gør det, eller at det er fuldt lovligt. Heldigvis kan skrifterne og profeternes ord ikke ændres på samme måde.

»BÆREDYGTIG VÆKST»

Jeg vil nu tale lidt om en af tidens angreb på Herrens ord, som de står skrevet i 1 Mosebog: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden.«¹⁵ Hele mit liv har jeg hørt det argument, at jorden er overbefolket. Der var meget polemik omkring FN's Internationale Konference om Befolkningsstilvækst og Udvikling, som blev afholdt i Cairo i Egypten i 1994. Konferencen førte givet til nogle positive resultater. Men kernen i hele debatten var den alment accepterede floskel »bæredygtig vækst«. Dette begreb bliver steds mere populært. Hvor har Satan camoufleret sine onde planer godt med den vending.

I den industrialiserede verden lyder der kun få røster mod denne smarte vending »bæredygtig vækst«. I Forbes Magazine erklærer en dybsindig lederartikel, at mennesker er et aktiv, ikke en belastning. Den hævder bramfrit, at det er en uhyrlig påstand, at en begrænsning af befolkningsstilvæksten er nødvendig for at opnå økonomisk vækst. Den pågældende lederartikel erklærer overbevisende: »Frie mennesker 'udtømmer' ikke ressourcer. De skaber dem.«¹⁶

En artikel i *U.S. News & World Report* med overskriften »Middag til ti milliarder, tak,« konstaterer, at jorden kan producere mad nok til en befolkning på mindst 80 milliarder mennesker, hvilket er otte gange så meget som

de ti milliarder, man venter vil bebo jorden omkring år 2050. En undersøgelse anslår, at med forbedrede videnskabelige metoder vil jorden kunne brødføde op til 1000 milliarder mennesker.¹⁷ De, der gør sig til talsmænd for bæredygtig vækst, savner fremsyn og tro. Herren har sagt: »Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod.«¹⁸ I mine øjne afgør det sagen. Det burde det gøre for os alle. Herren har talt.

HOMOSEKSUALITET

Kirkens syn på homoseksuelle forhold er et andet område, der fornærmer djævelen. Jeg tror, at den udtalelse fra Det Første Præsidentskab og De Tolv, der går imod homoseksuelle ægteskaber, fortsat vil blive angrebet. Satan ønsker kun at se os ulykkelige, og det søger han at opnå ved at lokke os til at handle i modstrid med Guds plan. En af hans metoder er at opfordre til upassende anvendelse af de reproduktive kræfter. Et rigtigt ægteskab er et, som indgås mellem en mand og en kvinde, og som forettes af de rette borgerlige eller kirkelige myndigheder. Herren anerkender kun seksuelle forbindelser mellem en mand og en kvinde, som er lovformelig gift.

Satan søger at lokke mennesker til at handle i modstrid med Guds plan. Men ethvert alternativ til det lovformelige og kærlige ægteskab mellem mand og kvinde er med til at underminere familieenheden, som er samfundets grundvold.

Der hersker den udbredte opfattelse, at homoseksualitet er arveligt. Hvordan skulle det være muligt? Der foreligger ingen sikre videnskabelige beviser for, at det er tilfældet. Desuden, hvis det vitterlig var det, så ville det jo forpurre hele den store plan for vores lykke. Vores udpegelse til mænd og kvinder fandt sted, længe før denne verden blev grundlagt. I modsætning til den alment accepterede lære, at homoseksualitet er medfødt, hævder flere ansete autoriteter, at homoseksualitet ikke er nedarvet. Den falske lære, om at homoseksualitet skulle være medfødt, nægter jo angrende sjæle muligheden for at ændre sig og vil i sidste ende føre til modløshed, skuffelse og fortvivelse.

Ethvert alternativ til det lovformelige og kærlige ægteskab mellem mand og kvinde er med til at underminere samfundets grundvold. Jeg er sikker på, at det er

noget, som fornøjer djævelen. Den grundvold, som jeg henviser til, er familien. Disse såkaldte alternative livsformer må ikke anerkendes, for de går imod Guds befaling om en livgivende forening mellem mand og kvinde, som nævnt i 1 Mosebog. Hvis denne livsstil blev praktiseret af alle voksne, ville det betyde menneskeslægtens undergang.

SKILSMISSEHJEM

Jeg vil påstå, at djævelen glæder sig, hver gang et hjem rammes af skilsmisse, selv i de tilfælde, hvor man ikke kan laste nogen af forældrene. Det gælder især, når der er børn i familien. Fysisk og åndelig vanrøgt af børn af føder mange af de ondt, som verden kæmper med i dag.

»SMÅ« SYNDER

Jeg vil nu rette opmærksomheden mod de lidt mildere måder, hvorpå vi søger at undgå at fornærme djævelen. Nephi har vist os det mønster, som djævelen arbejder ud fra:

»Og andre vil han berolige og neddyse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede.

Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen – og således hviker han dem i øret, indtil han har fanget dem i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe.«¹⁹

C. S. Lewis har givet os indsigt i djævelens taktik. I et fiktivt brev instruerer overdjævelen, Screwtape, lærlingdjævelen, Malurt, som skal oplæres til at blive en mere erfaren djævel:

»Du vil nok sige, at dette er meget små synder; og du er utvivlsomt, som enhver anden ung frister, ivrig efter at kunne melde om imponerende ondskab ... Det betyder ikke noget, hvor små synder er, bare deres samlede virk-

ning kan lempe et menneske væk fra Lyset og ud i Intetheden ... Faktisk er den sikreste vej til helvede den, der forløber gradvist – den jævne, bløde skråning, uden bratte sving, uden milepæle og uden skiltning.«²⁰

Samfundets såkaldte »giftlove« skal afværge Satans »små synder«, som består i spil, spiritus- og narkotikamisbrug. Nogle, der ønsker at fremstå som frisindede, siger, idet de giver udtryk for, at de ikke ønsker at påtvinge andre nogen religiøse levesætninger: »Jeg hverken drikker eller spiller, men jeg synes ikke, at vi skal have love, der begrænser dem, som gerne vil gøre det.« Men det er helt at glemme de store sundhedsmæssige og økonomiske omkostninger, som disse laster pålægger samfundet. De påstår tåbeligt, at love ikke kan ændre menneskelig adfærd. Efter min lange juridiske karriere må jeg konkludere, at straffelovgivningen bygger på moral.

AT BEHAGE DJÆVELEN

Jeg er nu nået frem til nogle endnu mildere måder at tjene Herren på uden at fornærme djævelen. Det at have en tempelanbefaling uden at benytte den, virker uskyldigt nok. Men hvis vi bor tæt på et tempel, vil det at have en ubenyttet tempelanbefaling bestemt ikke fornærme djævelen. Satan bliver krænket, når vi bruger vores tempelanbefaling og tager til templet for at få del i den åndelige beskyttelse, som templet giver. Hvor ofte planlægger vi ikke at tage til templet, blot for at få vores planer kuldkastet af alskens hindringer? Djævelen vil altid blive fornærmet over vores virke i templet. Angående opførelser af templer har præsident Brigham Young engang sagt, at der er medlemmer, som siger: »Jeg bryder mig ikke om at være med til det, for vi er aldrig begyndt at opføre et tempel, uden at helvede er brudt løs over os.« Hans svar lød: »Lad det bryde løs igen. Alle helvedes stammer vil sætte sig i bevægelse, hvis vi afdækker dette tempels mure.«²¹ Præsident Howard W. Hunter sagde, at vi skulle »bruge Herrens tempel som det store symbol på (vores) medlemskab.«²²

Satan bliver fornærmet, når vi benytter vores tempelanbefaling til at tage til templet og få del i den åndelige beskyttelse, som templet yder. Han har altid været fornærmet over vores tempeltjeneste.

Jeg gad vidst, hvor meget vi fornærmer Satan, hvis vores tro kun kommer til udtryk i det store humanitære arbejde, som denne kirke udfører over hele verden, skønt disse aktiviteter bestemt er fantastiske. Det bekymrer sikkert ikke djævelen meget, at vi forkynder den sociale retfærdigheds evangelium. Men jeg tror, at djævelen bliver meget fornærmet, når vi modigt bærer personligt vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, og at han så Faderen og Sønnen; når vi forkynder, at Mormons Bog er endnu et vidne om Kristus; når vi erklærer, at evangeliets fylde i al dens enkelhed og kraft er blevet gengivet for at opfylde den store plan for lykke.

Vi udfordrer mørkets kræfter, når vi taler om Frelsens fuldkomne liv og det ophøjede værk, han udførte for menneskene ved sin storslåede forsoning. Denne himmelske gave gør det muligt for os, ved omvendelse, at rive os fri af Satans omklamrende fangarme.

Vi behager djævelen, hvis vi siger, at alle veje fører til himlen, og at det derfor ikke betyder noget, hvilken vej vi vælger, for vi vil alligevel alle ende i Guds nærhed. Og vi behager også djævelen, hvis vi hævder, at eftersom vi alle er Guds børn, betyder det ikke noget, hvilken kirke man tilhører, for vi arbejder alle for samme sag.

Ældste Delbert L. Stapley har sagt: »Denne menneskeskabte filosofi – for det er det – lyder godt, men den underbygges ikke af skrifterne. Jeg kan forsikre enhver af jer om, at vejen til Guds nærhed ikke er let.« Den er lige og snæver. Han fortsatte: »Jeg er sikker på, at djævelen klukler, når nogen giver udtryk for denne falske lære, for det behager ham, at hans underfundige anslag i den grad har blindet menneskenes sind for åbenbarede sandheder, at de vil tro på, at enhver religion er anerkendt af Gud, uanset hvilke lærdomme eller ordinanser, den praktiserer, eller hvordan og af hvem disse ordinanser forrettes.«²³

AT MODSTÅ SATAN

Vi behøver ikke at lade os lamme af skræk for Satans magt. Han har ingen magt over os, medmindre vi selv tillader det. Han er faktisk en kujon, og hvis vi vil stå fast, så trækker han sig tilbage. Apostlen Jakob gav følgende råd: »I skal altså underordne jer Gud; og I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer.«²⁴ Og Nephi fastslog, at »han har ingen magt over folks hjerter,« når de er retfærdige.²⁵

Vi har ofte hørt komikere og andre undskyldte deres misgerninger med ordene: »Det var djævelen, der lokkede mig til det.« Jeg tror egentlig ikke, at djævelen kan få os til at gøre noget som helst. Han kan bestemt friste og bedrage, men har ingen magt over os, som vi ikke selv giver ham.

Magten til at modstå Satan er muligvis stærkere, end vi gør os klart. Profeten Joseph Smith sagde: »Alle væsener, som har legemer, har magt over dem, som ingen har. Djævelen har kun magt over os, når vi tillader det. I samme øjeblik, vi gør oprør mod noget, der kommer fra

FOTO: WELDEN ANDERSEN

Gud, får djævelen magt.«²⁶ Han sagde også: »Onde ånder har deres begrænsninger, rammer og love, som styrer dem.«²⁷ Satan og hans engle er derfor ikke almægtige.

HELLIGÅNDENS GAVE

Satan har haft stor succes i denne godtroende generation. Som følge heraf er myriader af mennesker blevet ofre for ham og hans engle. Men der findes rigelig beskyttelse mod Lucifer og hans hærskarer. Denne beskyttelse ligger i, ved hjælp af Helligåndens gave, at kunne skelne mellem ånderne. Denne gave kommer ufravigeligt ved personlig åbenbaring til dem, der stræber efter at adlyde Herrens befalinger og følge de levende profeters vejledning.

Denne personlige åbenbaring kommer helt afgjort til alle, der kun har øje for Guds herlighed, for der er givet det løfte, at deres legemer skal blive »opfyldt med lys, og der skal intet mørke være« i dem.²⁸ Satans anslag kan afværges af enhver, der kommer til Kristus gennem lydighed mod evangeliets pagter og ordinanser. Den guddommelige Mesters ydmyge disciple behøver ikke at lade sig bedrage af djævelen. Satan støtter, opløfter og vel-

Det siges, at Satan vælger sine disciple, mens de driver den af. Jesus derimod udvalgte sine, mens de var travlt beskæftiget med deres arbejde. Når vi lærer vores børn at arbejde, er det med til at holde det onde borte.

signer ikke. Han efterlader dem, som han har fanget, i skam og elendighed. Guds Ånd er en opbyggende og opløftende indflydelse.

FASTE OG BØN

Jeg vil gerne påpege, at faste og bøn er en fremragende måde at modtage moralsk og åndelig styrke til at modstå Satans fristelser på. Men I vil måske mene, at det er vanskeligt og ubehageligt. Jeg vil da fremhæve Frelserens eksempel. Han drog ud i ørkenen, hvor han fastede og bad for at berede sig åndeligt til sit virke. Han blev kraftigt fristet af djævelen, men gennem Åndens lutring kunne han modstå alt ondt.

Arbejdsomhed er noget andet, som kan afskrække det onde. Utahs symbol er bikuben. Vore forfædre fremmede flid og arbejdsomhed. Ældste John Longden, som var as-

sistent til De Tolv Apostle, citerede Herndon for følgende: »Satan udvælger sine disciple, når de driver den af. Jesus udvalgte sine, mens de havde travlt med deres arbejde, hvadenten det bestod i at reparere deres net eller kaste dem i havet.«²⁹

Jeg bærer vidnesbyrd om, at der findes kræfter, som vil frelse os fra omsiggribende løgn, forvirring, vold, kaos, ødelæggelse, elendighed og bedrag, som hersker på jorden. Disse frelsende kræfter er Jesu Kristi evangeliums evige principper, pagter og ordinanser. Disse principper, pagter og ordinanser hænger sammen med den Almægtiges præstedømmes rettigheder og magter. Vi i denne kirke besidder og forvalter disse mægtige kræfter, som mindsker Satans magt på denne jord. Vi tror, at vi forvalter disse mægtige kræfter til gavn for alle, som er døde, alle, som lever i dag, og alle, som endnu ikke er født.

Må vi vie vores liv til Herrens tjeneste og ikke være bange for at fornærme djævelen. Jeg beder til, at vi ved at udbrede retfærdighedens sag kan holde ødelæggerens magt tilbage, så han ikke får lov til at forbande hele verden. Jeg beder også til, at Gud vil se med milde øjne på vores svagheder og ufuldkommenheder og tilgive os vore ugerninger. Og jeg beder til, at han vil give lindring til lidende, trøst til sørgende og fred til sønderknuste. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Herren har sagt: »Ingen kan tjene to herrer ... I kan ikke tjene både Gud og mammon« (Matt 6:24). Men i vore dage søger mange at tjene to herrer.
2. Mange mennesker søger på mange forskellige måder at smigre og narre sig selv til at tro, at de tjener Herren. Og dog søger de at gøre det uden at fornærme djævelen og sky hans ugudelige gerninger.
3. Men der findes rigelig beskyttelse mod Lucifers onde anslag, og den beskyttelse ligger i evnen til at skelne mellem ånderne, hvilket opnås gennem Helligåndens gave.
4. Helligåndens gave kommer ufravigeligt til dem, der stræber efter at adlyde Herrens befalinger og følge de levende profeters vejledning.
5. Satan har ingen magt over os, medmindre vi selv tillader det. Apostlen Jakob sagde: »I skal altså underordne jer Gud; og I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer« (Jak 4:7). Han har ingen magt over de retfærdiges hjerter.
6. Faste og bøn er en sikker måde til at modtage moralsk og åndelig styrke til at leve og handle retskaffent.

NOTER

1. *Aurora Leigh*, bind 7, linje 105.
2. *Kong Lear*, 3. akt, scene 6, linje 18.
3. Som citeret i Joseph F Smiths *Evangeliske Lærdomme*, side 314.
4. *Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, side 257.
5. Alma 5:40.
6. 2 Kor 2:11.
7. »The Price of Peace,« *Speeches of the Year* (Provo, Utah: Brigham Young University), 1. marts 1955.
8. Matt 6:24.
9. Conference Report, oktober 1962, side 94.
10. *Sjemen*, januar 1988, side 30.
11. Cal Thomas, »Mother Teresa Has Anti-Abortion Answer,« *Salt Lake Tribune*, 15. februar 1994, sektion A, side 11.
12. Ibid.
13. Ibid.
14. Ibid.
15. 1 Mos 1:28.
16. Malcolm S. Forbes Jr., »The True Character of Health Care Reform,« *Forbes*, 12. september 1994, side 25.
17. Stephen Budiansky, »10 Billion for Dinner, Please,« *U.S. News & World Report*, 12. september, side 57-62.
18. L&P 104:17.
19. 2 Nephi 28:21-22.
20. *The Screwtape Letters* (dansk: *Fra Helvedes Blækhus*), side 64-65.
21. *Discourses of Brigham Young*, side 410.
22. *Sjemen*, august 1994, Kirkenyt, side 5.
23. Conference Report, april 1958, side 115.
24. Jak 4:7.
25. 1 Nephi 22:26.
26. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, side 216.
27. *History of the Church*, 4:576.
28. L&P 88:67.
29. Citeret i Conference Report, april 1966, side 39.

Hele mit liv havde jeg hørt, hvor vigtigt det er at få en patriarkalsk velsignelse. Så da jeg blev 17, begyndte jeg at overveje at få min egen.

Jeg syntes, at det var lidt skræmmende at få en patriarkalsk velsignelse. Sæt nu, jeg ikke hørte det, som jeg gerne ville høre? Sæt nu, der ikke var nogen store løfter til mig? Jeg spekulerede på, om jeg nu var parat til det.

Jeg indså, at jeg var nødt til at udøve tro. Jeg bad mange gange, blev interviewet af min biskop og aftalte tid med stavpatriarken. Jeg brugte ventetiden på at forberede mig åndeligt til den vigtige begivenhed.

Den dag jeg skulle modtage min velsignelse, fastede jeg hele dagen. Om morgen tænkte jeg, at det nok skulle blive en vidunderlig, åndelig

dag, men Satan må have arbejdet på højtryk for at forhindre det. Jeg havde en dårlig dag i skolen, og da jeg kom hjem, var jeg meget oprevet. Med nerverne uden på tøjet travede jeg op og ned af gulvet.

Så kom jeg i tanker om en fire-side, hvor en mand og en kvinde, som jeg ser op til, havde talt om at forberede sig på at modtage en patriarkalske velsignelse. De foreslog, at vi skulle bede om noget bestemt, som vi gerne ville vide noget om.

Jeg gik ind på mit værelse, knælede ned ved min seng og bad min himmelske Fader om at fortælle mig det, som han vidste, at jeg ville have mest gavn af. Jeg bad ham borttage min frygt og berolige mit hjerte.

Alt gik godt. Faktisk var det et personligt mirakel. Det var som om patriarken vidste mere om mig, end

jeg selv gjorde. Jeg vidste, at han talte på vor himmelske Faders vegne, og mens han talte følte jeg en vished om, at min himmelske Fader kendte mig. Han hørte mine bønner. Han kendte mit navn.

Da patriarken havde talt færdig, følte jeg mig vidunderligt tilpas. Jeg har aldrig før oplevet så dybe åndelige følelser før.

Nu ved jeg, hvorfor vores kirkeledere lægger så stor vægt på patriarkalske velsignelser. Når vi erfarer værdien af et eller andet og betaler prisen for at opnå det, får vi en større forståelse af dets værdi. I mine øjne var det at modtage min patriarkalske velsignelse en af de bedste oplevelser i mit liv. Jeg ved, at min patriarkalske velsignelse fortsat vil lede mig frem mod opfyldelsen af dens løfter. □

Rebecca Rose
ILLUSTRERET AF ALLAN GARNE

Mit mirakel

Gerard & Annie Giraud-CARRIER:

KONSTANT FORNYELSE

Barbara Workman

Missionærerne mente ikke, at det unge par på den anden side af gaden ville give sig tid til at tale med dem. Gerard og Annie Giraud-CARRIER skulle skynde sig hen til en biograf-forestilling. Men da missionærerne så dem den pågældende aften, besluttede de forsøge en gang mere. Og det unge par standsede op længe nok til at lave en aftale om et besøg senere samme uge.

Gerard og Annie fik den første lektion, og derefter forlod de deres hjem i en lille landsby uden for Toulouse i Frankrig for at rejse på ferie i tre uger. Inden de vendte tilbage var ældsterne blevet forflyttet, og parret hørte ikke mere til dem. To eller tre måneder senere, engang sidst i oktober 1968, fandt de nye missionærer deres navn i en adressebog, og lektionerne blev genoptaget.

Bror Claude Tourres var distrikts-præsident i Toulouse på det tidspunkt. Han og hans hustru blev venner med Gerard og Annie. De inviterede dem med til en fest og deltog i alle missionærlektionerne. De hjalp Gerard og Annie med at forstå de forpligtelser, de måtte påtage sig, når de blev medlemmer af Kirken. Som følge heraf forpligtede ægteparret Giraud-CARRIER sig til at tjene Herren og hans værk, og de blev døbt fire uger efter, at de var begyndt at få missionærlektionerne.

"Det, der gjorde udslaget," siger Gerard, "var frelsesplanen. Vi følte, at vi havde kendt til den før. Jeg havde det godt med beretningen om Joseph Smith, og vi vidste begge, at lærdommene var sande." Og medlemmerne i deres nye kirke modtog dem med åbne arme. Grenen havde forberedt et særligt program – et

**Nedenfor: Annie og Gerard
i 1995. Til venstre: Familien
Giraud-Carrier i 1971, mens
Gerard tjente som præsident
for grenen i Versailles.**

skuespil – og der blev skrevet en rolle til hver af dem ind i stykket. Ægteparret Giraud-Carrier tog hen til kirkebygningen næsten hver aften for at øve på stykket. "Det var en vidunderlig måde at begynde vores medlemskab på."

Gerard blev snart kaldet til at være grenssekretær. Derefter virkede han som distriktssekretær og siden hen som rådgiver i distriktspræsidentskabet. Annie blev kaldet til at undervise gæsteklassen i Søndagskolen. "Det var første gang, hun vedvarende følte Herrens Ånd," siger Gerard. "Hun havde én bog, *Trosartiklerne* af James E. Talmage, men ikke andre hjælpemidler eller håndbøger, som kunne fortælle hende, hvordan hun skulle fungere som underviser. Hun måtte stole på Ån-

den." Nu, flere år senere, fornemmer man, i hvor høj grad Ånden påvirker hendes liv.

Gerard og Annie traf hinanden på en læreanstalt, da de begge læste til civilingeniører. De blev gift og fik deres første barn, mens de endnu gik i skole. Da Gerard havde fuldført sin uddannelse, skulle han aftjene sin værnepligt, så Annie måtte forsørge familien.

"Mens Annie arbejdede," fortæller Gerard, "blev børnene passet af en barnepige. Skønt det fungerede fint, var det jo ikke det samme som at have mor hjemme. Jeg havde kun været hjemme fra militærtjeneste en måned, før Annie besluttede, at hun ikke ville vente længere på at følge profetens råd om at blive hjemme hos vores børn. Vi vil altid mindes

vores børns glæde, da hun fortalte om sin beslutning. Vores lille søn samlede lige så mange sten, som der var dage, indtil mor skulle gå hjemme. Hver dag smed han en sten væk, indtil dagen endelig oprandt, hvor hans mor skulle blive hjemme.

Annie har aldrig fortrudt sin beslutning. Han har altid været en vidunderlig mor for vores syv børn og en enestående støtte for mig. Hun har også virket i vores lokalsamfund, især som forældrerepræsentant på vores børns skoler."

Annie og Gerard har altid bestræbt sig på at belære deres børn om evangeliet på en måde, som gjorde indtryk. Et år efter deres dåb, da deres børn var henholdsvis to og tre år gamle, forberedte de sig på at tage til templet for at blive besejlet

til hinanden som familie. Ved en familieaften illustrerede forældrene, hvad det vil sige at blive beseglet i templet. De tog fire tændstikker, som skulle symbolisere familiens fire medlemmer, og lod dem falde ned på et bord. Tændstikkerne spredtes selvfølgelig for alle vinde. De forklarede, at sådan ville det gå familien, hvis døden adskilte dem nu. Derefter bandt de tændstikkerne sammen med tråd og lod dem falde igen. Denne gang forblev de samlet. Børnene fik at vide, at sådan var det også med deres besegling – intet i hele verden, end ikke døden, ville kunne skille dem, hvis de adlød budene og samarbejdede.

Lektionen gjorde et dybt indtryk på tre-årige Christophe, og han ventede tålmodigt på den dag, hvor de skulle til templet. Da dagen endelig oprandt, trådt to små alvorlige børn ind i beseglingslokalet sammen med deres forældre. Det var en smuk ceremoni. Men da familien skulle til at forlade templet, spurgte en næsten grædefærdig lille dreng: "Men, mor, hvornår skal de binde os sammen?"

Forældrene skyndte sig at undervise en gang mere om besegling!

To år efter sin døb tog Gerard imod en stilling som civilingeniør i Paris. To måneder senere blev han kaldet som præsident for grenen i Versailles. Mens de boede i Paris, fik Gerard meningitis og blev alvorligt syg. Hans læge forklarede, at det ville være nødvendigt at tappe væske fra hans rygsøjle. Gerard bad sine hjemmelærere om en velsignelse og blev helbredt. Det frygtede indgreb var derfor unødvendigt.

I november 1975, syv år efter deres døb, blev Gerard kaldet som præsident for Paris Stav, som var den første stav, der blev oprettet i Frankrig. Tre år senere stod han og Annie over for et vendepunkt i deres liv. Gerard var utilfreds med den korruption, som han så i det firma, som han arbejdede for, og han så sig derfor om efter et andet job. På det tidspunkt lå Kirkens distributionscenter for Frankrig, Italien, Spanien og Portugal i Grenoble i Frankrig, og centret søgte en indkøbschef. Men hvis Gerard skulle have den stilling, skulle

han afløses som stavspræsident og flytte ned til Grenoble og leve for en mindre løn.

Under sit interview med et medlem af De Tolvs Kvorum gav Gerard udtryk for sin villighed til at efterleve enhver vejledning, han måtte få. "Hvis jeg ikke skal afløses som stavspræsident, så flytter vi ikke," sagde han. "Jeg har sagt mit job op, men jeg kan blive her og finde et andet job. Vi har et års forråd. Vi kan sagtens klare os."

Han blev afløst som stavspræsident og tog imod stillingen i Grenoble. Familien flyttede ind hos Gerards mor, mens de byggede deres eget hus. Omkring halvandet år senere, da deres nye hus var næsten færdigt, fik Gerard til opgave at finde nye lokaler til distributionscentret i nærheden af Paris. Han fandt egnede lokaler i Torcy. Familien måtte så flytte igen, uden nogensinde at være flyttet ind i det hus, de havde bygget i Grenoble. Men de havde dog boet længe nok i området til, at Gerard havde nået at virke som distriktspræsident.

Herover til venstre: I 1988 blev Gerard kaldet som præsident for missionen på Mascarenerne i Det Indiske Ocean. I september samme år deltog han og søster Giraud-Carrier (i midten) i en zonekonference for missionærer på øen Reunion, hvor missionskontoret ligger. Til højre: Præsident Giraud-Carrier (yderst til højre) med fem af de første nye medlemmer på Madagaskar.

I Paris blev han kaldet til regionalrepræsentant. Annie mindes en oplevelse, som de havde i den periode: "Min mand måtte ofte være væk hele weekenden for at deltage i stavs-konferencer. En konference-lørdag ringede vækkeuret meget tidligt. I min halvdøsigse tilstand fornemmede jeg, at Gerard knælede i bøn ved siden af sengen. Han rejste sig og spurgte, hvordan jeg havde det. Jeg sagde, at jeg havde det fint. Lidt efter kom han tilbage og spurgte, hvilke planer jeg havde for dagen. Han blev ved med at spørge og ville også vide, om han skulle udsætte sin afrejse. På det tidspunkt var jeg forvirret, men lysvågen, så jeg besluttede at stå op. Men da jeg stod ud af sengen, blev jeg overmandet af svimmelhed og kunne ikke rejse mig. Min mand udsatte sin afrejse et par timer, indtil jeg var på højkant igen. Jeg har altid værdsat hans lydørhed over for Helligåndens tilskyndelser."

I 1988 blev Gerard kaldet som missionspræsident for en ny mission på Mascarene-øerne med hoved-

sæde på Reunion. Da han og Annie og fire af deres syv børn ankom, erfarede de, at deres hjem og kontor var en missionærlejlighed, der kun rummede en gammel skrivemaskine og stort set intet andet. De flyttede midlertidigt ind i lejligheden og kastede sig over arbejdet.

Annie påtog sig hurtigt sit eget ansvar som missionær: "En dag," siger Gerard, "i supermarkedet traf hun en dame, som hun havde hilset på ved et forældremøde. Damen havde syntes godt om Annie, men havde ikke ovovet at spørge, hvad hendes navneskilt betød. Men hende i supermarkedet dristede damen sig til at spørge. Hun blev døbt en måned senere, og det følgende år modtog hun sin tempelbegavelse."

I 1991, da familien vendte tilbage fra deres mission, blev Middelhavsområdet organiseret med kontorer i Thoiry i Frankrig. Bror Giraud-Carrier blev bedt om at flytte dertil for at oprette og lede en afdeling.

I november 1993 modtog han sin nuværende kaldelse – som patriark

for Genève Stav i Schweiz. På det tidspunkt virkede søster Giraud-CARRIER som hjælpeforeningspræsidentinde i Jura Ward i Genève Stav. Det var tredje gang, hun tjente som hjælpeforeningspræsidentinde. Hun har også virket i Unge Pigers præsidentskab og i Primarys præsidentskab i både ward og stav. Deres tre ældste børn har været på fuldtidsmission.

Efter at have tænkt tilbage på de 25 år, der er gået, siden han og hans hustru traf missionærerne uden for en biograf, siger bror Giraud-CARRIER: "Der synes konstant at være sket fornyelser gennem vores tid i Kirken. Hver eneste ny kaldelse har betydet, at vi har måtte begynde på en frisk. Vi har haft det privilegium at præsidere over en ny stav, en ny mission og en ny afdeling i et nyt område i Kirken. Men med min nuværende kaldelse som patriark er omvæltningernes tid måske forbi."

Måske. Men med den pionerånd, som Gerard og Annie lægger for dagen, vil de højst sandsynlig få mange nye oplevelser. □

Et familieportræt fra 1995 af Gerard og Annie med seks af deres børn, hvoraf tre er gift, og seks børnebørn. Det syvende barn, Francois, er på fuldtidsmission i England.

I sin mors fodspor

Fortalt af Davida Dalton til JoEllen Johnson

MALERI AF CARL BLOCH

Det var en travl dag i vores hjem i Costa Mesa i Californien. Men når man har ti børn og et mere på vej, er hver eneste dag en smule hektisk. Men netop denne dag havde jeg problemer med at klare selv de mindste rutineopgaver – alt sammen på grund af en lille dreng.

Len, som var tre år på det tidspunkt, fulgte mig i hælene, uanset hvor jeg gik hen. Hver gang jeg stoppede op for at ordne et eller andet og derpå vendte mig om, var jeg lige ved at falde over ham. Flere gange forslog jeg sjove aktiviteter, som han kunne beskæftige sig med.

"Har du ikke lyst til at lege i gyngestativet?" spurgte jeg igen. Men han smilede bare uskyldigt og sagde: "Nej, mor. Jeg vil hellere være her hos dig." Og så fulgte han atter i hælene på mig.

Da jeg havde trådt ham over tæerne for femte gang, begyndte jeg at blive irriteret og sagde, at han skulle gå udenfor og lege med de andre børn. Da jeg spurgte ham, hvorfor han opførte sig sådan, så han op på mig med sine søde, grønne øjne og svarede: "Min primarylærer sagde, at jeg skulle følge i Jesu fodspor. Men jeg kan ikke se ham, så derfor følger jeg efter dig, mor."

Jeg løftede Len op og knugede ham ind til mig. Mine øjne fyldtes med tårer, som udsprang af den taknemlighed og ydmyghed, jeg følte i hjertet, mens jeg i stille bøn takkede for en tre-årig drengs enkle, men smukke indsigter. Hans ord mindede mig om betydningen af min rolle som mor.

Det er tankevækkende, at jeg er et vigtigt bindeled mellem mine børn og Frelseren. Men jeg glæder mig over at vide, at eftersom mødre er Guds medskabere, kan jeg modtage vejledningen fra ham, for han ønsker inderligt, at vi alle vil følge i de himmelske fodspor. □

JEG FØLER IKKE ÅNDEN ER DER NOGET GALT MED MIG?

Det sker, at en taler i kirken siger: "Ånden er meget stærk i dag" – men jeg kan ikke mærke en pind. Er det bare noget, de bilder sig ind, eller er der noget galt med mig?

Spørgsmålene er ment som en hjælp og er ikke udtryk for Kirkens officielle politik.

VORES SVAR:

Først og fremmest er der et par ting, vi må have på plads. Den følelse, som folk oftest henviser til, når de taler om Ånden, er Helligåndens tilstedeværelse.

Helligånden er "den Guds kraft, som overbeviser om evangeliets sandhed" (*Encyclopedia of Mormonism*, side 649). Helligånden vidner med andre ord om Faderens og Sønnens guddommelighed samt om evangeliets sandhed. Når vi er blevet døbt, kan vi nyde Helligåndens konstante fællesskab, hvis vi er værdige til det.

Det fællesskab sætter dig i stand til at afgøre om det, som et andet menneske siger, er sandt. Frelseren sagde: "Bed Faderen i mit navn, i tro på at I skal få, så skal I modtage den Helligånd, der åbenbarer alt, som er tjenligt for menneskenes børn" (L&P 18:18).

Det kræver en vis erfaring at vide, hvordan Helligåndens tilstedeværel-

se føles. Søster Celia Work, der tjener i missionen i Capetown i Sydafrika, skrev: "Man behøver ikke at føle en brænden i brystet for at føle Ånden. Åndens frugter er 'kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed' (Gal 5:22). Forstod du det emne, som taleren fremlagde? Følte du godt for det, der blev sagt? Fik du lyst til straks at efterleve de råd, som blev givet? Sommetider rører Ånden én på en måde, som man ikke kan undgå at bemærke, men for det meste kommer den stille og uden tumult."

Hvis du føler, at det, som en taler siger, er sandt, så stop op et øjeblik og spørg dig selv, hvad du føler i det øjeblik. Måske har du en behagelig følelse indeni. Eller måske føler du dig varm og glad. Det kan også være, at du græder, men det er glædestårer. Mennesker reagerer forskelligt på Ånden.

Mange læsere, som Janilson Teixeira de Oliveira, nedenfor, foreslog, at de havde meget lettere

ved at føle Ånden vidne om sandheden, når de var ærbødige og lyttede opmærksomt til taleren.

DE UNGE SVARER:

Engang følte jeg aldrig Ånden ved møderne, og jeg tænkte, at der var noget galt med mig. Så fik jeg mulighed for at gå ud med en af fuldtidsmissionærerne i vores gren. Jeg syntes, at forholdene var langt fra ideelle. Da jeg var færdig på mit arbejde i banken, cyklede jeg i bagende varme hen til undersøgerens hus.

Ved det første besøg lyttede jeg bare, mens missionæren fremførte lektionen. Men ved det andet besøg blev jeg inddraget i budskabet, og jeg følte Ånden stærkere, end jeg nogensinde før havde gjort. Det var så vidunderlig en følelse, at jeg fik tårer i øjnene.

Da jeg kom hjem, begyndte jeg at fundere over, hvorfor jeg havde fornemmet Ånden så stærkt. Jeg nåede til den konklusion, at det var fordi, jeg havde været interesseret i lektionen og det budskab, som der blev undervist i. Jeg gør mig nu umage for at være interesseret i det, som talerne fortæller ved kirke-

møderne. Når jeg bliver grebet af deres budskab og koncentrerer mig om, hvad de siger, føler jeg Ånden.

Janilson Teixeira de
Oliveira, 21
Rondonópolis Aurora
Gren
Brasília Missiønen
Brasilien

Jeg tror ikke, at alle føler Ånden ved ethvert møde, men vi kan føle Ånden ved de fleste møder, hvis vi forbereder os gennem bøn, studium af skriften og trofast virke i vores kirkekaldelser.

Det at tage notat af talernes ord, hjælper os ikke blot til at koncentrere os om deres budskab, men det skaber også en åndelig optegnelse til vores børn og børnebørn.

Park, Yoo Mi
Choong Jang Ward
Kwang Ju Stav, Korea

Jeg er taknemlig over at vide, at jeg hver søndag er inviteret til et ganske særligt møde. Sammen med medlemmerne i mit ward synger jeg salmer til Frelserens pris, vi mindes hans kærlighed og offer for os, vi tager del i hans nadver og nærer det håb, som vi har sat til ham.

Under disse forhold "forstår den, der prædiker, og den, der hører, hin-

anden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden" (L&P 50:22).

Arlete Aparacida
Alexandre
Jardim Paulista,
Brasilien

Det er den enkeltes eget ansvar at berede sig på at føle Helligåndens tilstedeværelse, men der er hjælp at finde. Gør Frelseren til den vigtigste person i dit liv. Efterlev hans befalinger, tag imod vejledning fra hans profeter og kirkeledere, så vil du altid være beredt til at modtage Helligånden.

Hele søndagen bør være en helligdag. Der er mange mennesker, som gerne ville deltage i nadvermøderne, men ikke er i stand til det. Vær lykkelig, når du kigger rundt på dine søkende i forsamlingen. Du vil indse, hvor store mennesker kan blive, når de arbejder på at fremme Guds rige på jorden.

Anikó Nagy, 19
Keckemét Gren
Budapest Missiønen, Ungarn

Problemet kan ligge enten hos taleren eller tilhøreren – eller dem begge. Måske er taleren ikke rigtig forberedt, og tilhøreren er måske optaget af andre ting.

For rigtig at mætte os ved det festmåltid, som vor himmelske Fa-

der har beredt til os, må vi bede om vejledning, når vi forbereder en lektion eller tale, og tilhøreren må bede om, at han eller hun kan være i harmoni med det, der bliver sagt.

Jaime Enrique Correa
Alvarez, 18
Paillaco Gren
Valdivia Stav, Chile

Engang blev jeg tit irriteret, når jeg i kirken blev forstyrret af børn, der larmede, eller folk, der hviskede sammen. Men en søndag bad jeg inderligt min himmelske Fader om, at jeg ville være på bølgelængde med talerne og føle Ånden. Jeg koncentrerede mig om det, der blev sagt, og på en eller anden måde syntes de sædvanlige forstyrrelser at forsvinde. Jeg var så grebet af budskaberne, at jeg græd under afslutningsbønnen. Jeg lærte en vigtig lektie den dag.

María Espinoza Alveal
Chillan Stav, Chile

At føle Helligåndens fællesskab i vores liv, er som at lytte til en radioudsendelse. Vi skal stille radioen omhyggeligt ind for at kunne høre udsendelsen tydeligt. På samme måde skal vi "stille ind" på Jesu Kristi

evangeliums principper for at kunne modtage Helligånden.

Ligesom en radioudsendelse kan Helligånden komme og gå, alt efter hvor omhyggeligt vores hjerter er indstillet. Herren har sagt, at "et menneske kan få Helligånden," men han advarede, at den måske "ikke (vil) forblive hos ham" (L&P 130:23).

Edgar Romero Villamizar
San Antonio Gren
Maracaibo Missionen, Venezuela

Lad os komme i god tid, inden mødet begynder, skubbe vores bekymringer fra os, mindes Frelserens store kærlighed til os og berede vores hjerte og sind på at lytte og føle Ånden.

Rosa Eugenia Salguero Morales, 16
El Quintanal Gren
Guatemala City
El Molino Stav,
Guatemala

Det, at man ikke føler Ånden under et møde, betyder ikke, at den ikke er der. Husk på, at skrifterne fortæller os, at mange tusinde mennesker mødte Frelseren under hans jordiske virke. De hørte ham undervise, de overværede hans mirakler, og dog genkendte de ham ikke.

Den positive følelse, visheden om Helligåndens tilstedeværelse, opnås kun ved tro, disciplin, ærbødighed, koncentration og ved at ha-

ve et "oprigtigt hjerte" (Moroni 10:4).

De 12-13-årige klasse
Brasilia Norte Ward
Brasilia Alvorada Stav
Brasilien

Nogle mennesker må igennem en indre forandring for at skabe plads for Helligånden i deres liv. Som teenager følte jeg for eksempel aldrig Ånden ved møderne, og jeg spekulerede over, hvad jeg egentlig lavede der. Men det at blive gift og blive mor udviklede min kærlighed og medfølelse, styrkede mit vidnesbyrd om min himmelske Fader og gjorde mig mere modtagelig for en kærlig og medfølende Ånd.

Alexandra Sievers, 22
Langenhorn Ward
Neumünster Stav
Tyskland

Til tider er vi optaget af dagligdags gøremål, som hindrer os i at høre ordentlig efter det, der bliver sagt ved kirkemøderne. Af den årsag føler vi ikke Åndens nærhed. Vi må høre opmærksomt efter det,

der bliver sagt i klasser og ved møder i Kirken og ikke lade tankerne vandre.

Ivan de Gusmão Apolonio, 20
Barão Geraldo Ward,
Castelo Stav,
Campinas, Brasilien

Du kan bidrage til at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at svare på spørgsmålet herunder. Send dit svar inden 1. december 1995 til STJERNEN, Hans Egedes Gade 2, 1., 220 København N. Skriv dit navn, alder, by, ward og stav i dit svar. Hvis det er muligt, må du også gerne vedlægge et foto af dig selv. Dette foto returneres ikke. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at dit navn ikke offentliggøres. Ikke alle svar vil blive benyttet.

Spørgsmål: Jeg hører hele tiden folk omkring mig bande. Disse bandeord er begyndt at spøge i mine tanker, selvom jeg ikke siger dem. Hvordan kan jeg holde op med at bande i tankerne? □

STØRST AF DISSE

Sara Kuester

Jeg var noget bekymret, da jeg så ud over de ældre, som var samlet til nadvermøde på plejehjemmet. Flere af patienterne så ud til at være faldet i søvn. En af kvinderne blev ved med at råbe: "Jeg vil hjem." De fleste dem, der var vågne, stirrede sløvt op på mig. Jeg begyndte at spekulere på, hvorfor de unge

mænd og piger i wardet var kommet her for at holde nadvermøde. Ud over at give de ældre mulighed for at modtage nadveren, så jeg ingen grund til at ulejlige os med det.

En af de unge mænd ledte mødet. Det skulle forløbe som ethvert andet nadvermøde med en åbningssalme, bøn, en nadversalme, uddeling af

nadveren, talere og en afslutningssalme.

Mens vi sang "Kom, kom, Guds folk," lagde jeg mærke til en spinkel, lille kvinde, der indtil nu blot havde siddet og stirret lige ud i luften. Nu sang hun hvert eneste ord, som hun tilsyneladende huskede udenad. Da nadveren blev omdelt, modtog næsten alle beboere den. Jeg begyndte at indse, at beboerne vidste, hvad der foregik.

Efter nadveren talte laurbærpigernes præsident, Shawna, om betydningen af at holde ud til enden. Jeg funderede over, hvordan hendes ord ville påvirke mennesker, som havde udholdt mere, end vi kunne forestille os.

Mine tanker blev afbrudt af en håndgribelig åndelig tilstedeværelse i lokalet. Jeg følte Ånden stærkere, end jeg nogensinde før havde gjort. Så bemærkede jeg, at alle de ældre brødre og søstre havde blikket rettet mod Shawna. Ånden havde knyttet os sammen som søskende, vor himmelske Faders børn.

Jeg kom i tanker om et skriftsted: "Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden" (1 Kor 13:13).

Der kan have været mange grunde til at afholde det nadvermøde, men den største af dem var kærlighed, nemlig Kristi rene kærlighed. □

FOTO: JOHN LUK

STJERNEN

BØRNSTJERNEN

144. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLEGE · NOVEMBER 1995

JESU DÅB

Vi ved ikke meget om Jesu barndom. Bibelen fortæller os kun om hans fødsel, om hans undervisning i templet, da han var 12 år gammel og den almene oplysning, at han "gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker" (Luk 2:52).

Joseph Smiths oversættelse af Bibelen oplyser os endvidere om, at Jesus havde brødre, og at han voksede sig stærkere, mens han ventede på, at hans tjenestegerning skulle begynde. Mens han ventede, arbejdede han for sin far, han talte ikke som andre mennesker taler, og han havde ikke behov for at blive undervist, sådan som andre mennesker bliver undervist (se JSO Matt 3:24-26).

Jesus Kristus var 30 år gammel, da han begyndte sin tjenestegerning. Han drog fra Galilæa til Jordan-floden, hvor Johannes Døber prædikede og døbte. Jesus bad Johannes om at døbe sig. Til at begynde med sagde Johannes nej, fordi han mente, at Jesus skulle døbe ham. Men Jesus forklarede, at han skulle døbes af Johannes for at opfylde alle vor himmelske Faders befalinger. Johannes

gik derfor ud i vandet og døbte ham (se Matt 3:13-15; JSO Matt 3:44; se også 2 Nephi 31:5-13).

"Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over (Johannes), og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over (Jesus);

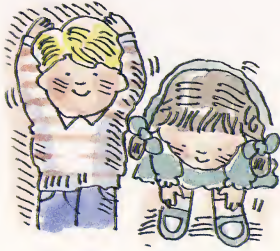
og der lød en røst fra himlene: 'Dette er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag'" (Matt 3:16-17; se JSO Matt 3:45-46).

Jesu dåb er af stor betydning, ikke blot fordi den viser os, at vi også hver især skal døbes, men også fordi det er et af de steder i skriften, hvor alle tre medlemmer af Guddommen er til stede på samme tid: Jesus Kristus blev døbt; Gud Faderen talte; og Helligånden, som er en ånd med form som et menneske, dalede ned som en due over Kristus. Alle tre medlemmer af Guddommen er særskilte personer, hver af dem er en Gud, og de arbejder sammen for at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskerne. □

JEG ER ÆRBØDIG I KIRKEN

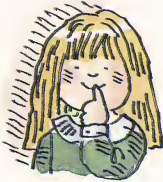
Diana Eckersell Janson

Jeg er ærbødig i Kirken
Lige fra top
(hænderne på hovedet)
og til tå.
(rør ved tæerne)

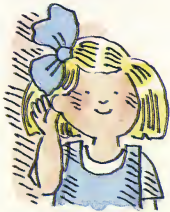
Når jeg går,
(gå stille på stedet)
træder jeg varsomt
som I så.

Og jeg taler,
meget stille
(hold en finger op for munden)
med mine venner.

Når jeg lytter
(hold hænderne bag ørerne)
er munden lukket
(lyn munden til)

Og jeg folder mine hænder.
(fold hænderne)

Når jeg beder,
bøjer jeg hovedet
(bøj hovedet)
og lukker mine øjne blå.
(luk øjnene)

Jeg er ærbødig i Kirken
lige fra top
(hænderne på hovedet)
og til tå.
(rør ved tæerne)

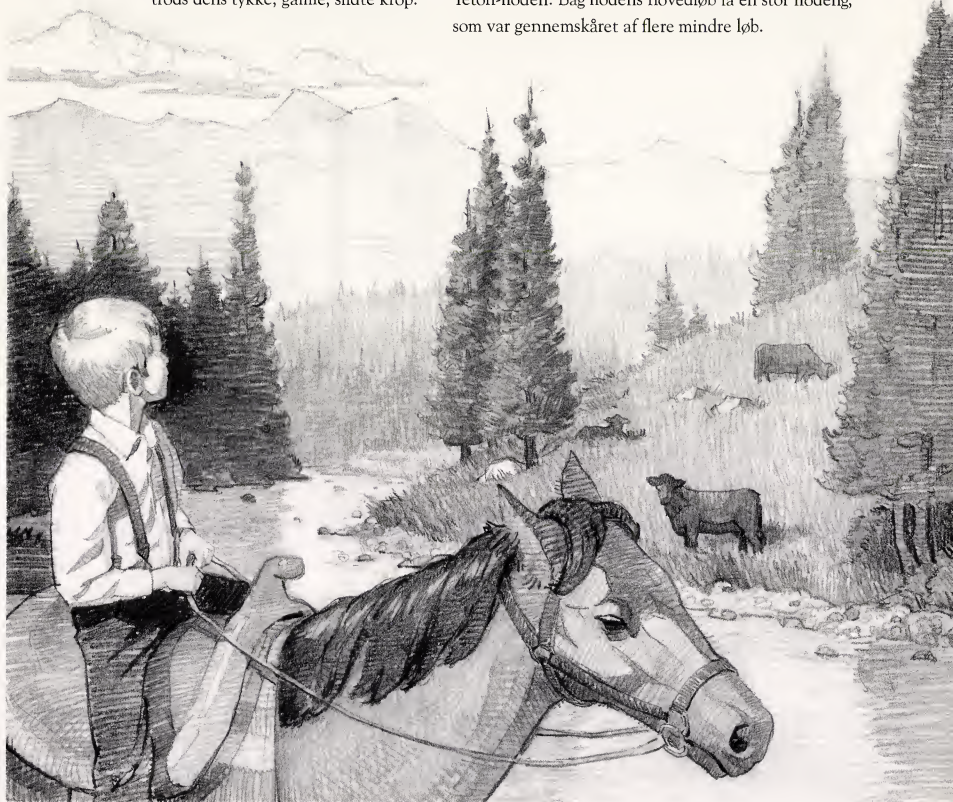
HJEMME IGEN

By Clyn D. Barrus

(Bygget over en virkelig begivenhed)

På den store gård i Idaho, hvor jeg voksede op i 1940'erne, var arbejdshestene udskiftet med en traktor, så far lod dem gå på græs, undtagen når vi børn ville have en ridetur. Jeg valgte altid Banner, trods dens tykke, gamle, slidte krop.

På sommeraftener hjalp far mig med at sadle Banner, og så red vi ud for at genne køerne hjem til malkning. Køerne græssede på en mark, som var indhegnet på tre sider, men åben på den fjerde side, der vendte ned mod Teton-floden. Bag flodens hovedløb lå en stor flodeng, som var gennemskåret af flere mindre løb.

Om foråret dannede den smeltevandsfyldte flod mange små øer og sumpe dækket af krat.

Af og til fik køerne øje på noget grønt græs på den anden side af floden, og så svømmede de over den rivende strøm for at få fat i det. Derpå vandrede de ind i det tætte krat og var svære at finde. Far havde givet mig strenge ordrer om, at hvis køerne vovede sig over floden, måtte jeg aldrig følge efter dem, men vende hjem efter hjælp.

En lørdag aften i foråret kort efter min syv års fødselsdag havde jeg travlt med at få gennet køerne hjem til malkning, fordi mine foreldre havde lovet, at vi kunne gå i biografen, hvis vi blev færdige med vores pligter i god tid. Jeg lod Banner gå i så hurtigt trav, som hans alder tillod det, men da jeg nåede frem til græsgangene, så jeg, at køerne var svømmet over på den anden side af floden, selvom vandstanden var meget høj.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg vidste, at hvis jeg vendte hjem for at hente hjælp, ville filmen være næsten fordi, inden vi kunne finde køerne, få dem malket og få overstået de øvrige pligter. Jeg besluttede selv at sætte over efter køerne, selvom jeg flere gang havde fået at vide, at jeg ikke måtte.

Jeg vidste, at heste var gode svømmere, for jeg havde før set dem svømme over floden, men Banner tøvede alligevel, da jeg førte den ud i det kolde, brusende vand. Mens den svømmede med hurtige, stødvise bevægelser, stak dens hoved kun lige op over vandet. Hvis en voksen havde siddet på den, ville vedkommendes hoved også have været oven vande, men jeg lille, som jeg var, skyllede vandet hen

over mig. Jeg måtte holde godt fast i sadlen, for ikke at blive revet med af den lumske strøm. På den måde var jeg under vandet, bortset fra når Banner kastede sig fremad. Det gav mig tid til at gispe efter vejret.

Da Banner langt om længe trådte op på den modsatte bred, indså jeg, at jeg havde været i livsfare, og at jeg havde gjort noget meget forkert – jeg havde bevidst været ulydig mod min far. Jeg følte, at jeg kun kunne

gøre det godt igen ved at føre køerne sikkert hjem. Måske ville far så tilgive mig.

Banner og jeg vandrede i nogen tid rundt på den oversvømmede eng. Vi måtte gennem sumpe og bække, mens vi gennemsøgte det tætte buskads efter køerne. Da det blev skumring, blev jeg klar over, at jeg måske slet ikke ville finde dem. Desuden anede jeg ikke, hvor jeg var, og jeg var bange for, at jeg ikke ville kunne finde tilbage.

Langt om længe kunne jeg høre køerne i det fjerne og fandt dem på en lille ø. Vi nåede over på øen og begyndte at genne kvæget sammen, netop som mørket faldt på. Normalt var køerne ivrige efter at vende hjem ved malketid, men på grund mørket og det kolde vand, som

de skulle svømme over, ville de ikke videre. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at få dem til at bevæge sig, men så snart vi nåede ned til vandet, vendte de om og løb tilbage til midten af øen. Jeg blev grebet af fortvivlelse. Jeg var våd, jeg frøs og var faret vild og bange, og det værste af det hele var, at jeg var fuldt ud klar over, at det var min ulydighed, der havde bragt mig i denne kattepine.

Jeg begyndte at græde, mens jeg steg ned fra Banner og faldt på knæ på jorden ved siden af den. Mellem mine grådkvalte hulk forsøgte jeg at fremstamme en enkel, men oprigtig bøn, hvori jeg igen og igen fortalte min himmelske Fader: "Jeg er ked af det! Tilgiv mig! Jeg er ked af det! Tilgiv mig!"

Jeg bad en rum tid med bøjet hoved, og da jeg endelig løftede blikket, fik jeg øje på en hvid skikkelse, der kom op fra floden og gik hen imod mig. Der i mørket var jeg sikker på, at det var en engel, der var blevet sendt som svar på min bøn. Jeg rørte mig ikke, mens skikkelsen nærmede sig, for jeg var overvældet af synet. Ville Herren virkelig sende en engel til mig, der havde været så ulydig?

Så sagde en velkendt stemme: "Jeg har ledt efter dig, min dreng." Jeg genkendte min far og kastede mig i hans favn. Han knugede mig ind til sig et stykke tid, indtil jeg holdt op med at hulke. Så sagde han blidt: "Jeg var bekymret. Det var godt, jeg fandt dig."

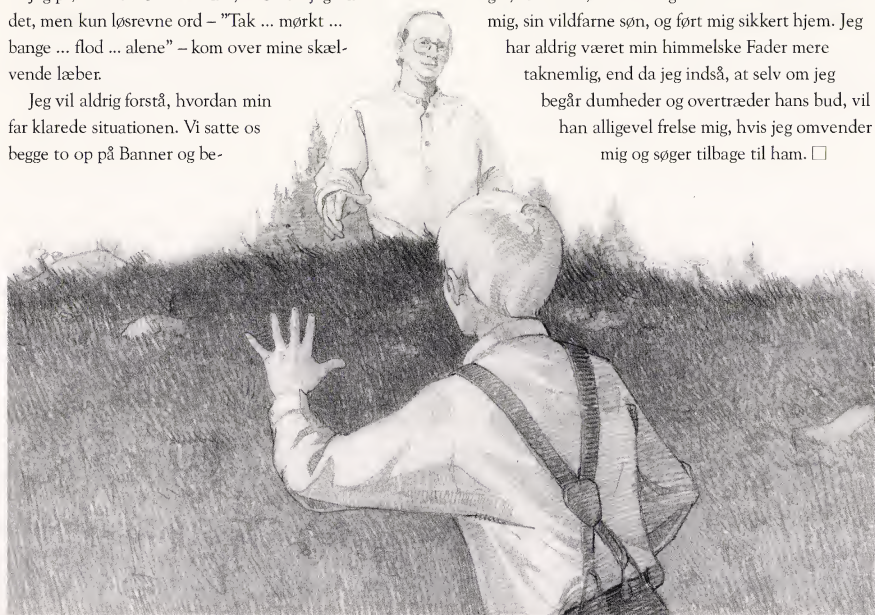
Jeg prøvede at fortælle ham, hvordan jeg havde det, men kun løseve ord – "Tak ... mørkt ... bange ... flod ... alene" – kom over mine skælvende læber.

Jeg vil aldrig forstå, hvordan min far klarede situationen. Vi satte os begge to op på Banner og be-

gyndte at genne køerne sammen. Far udstødte et skingrende pift, og køerne syntes at stille sig på række og marchere gennem de mange små bække hjemad. Jeg fik senere at vide, at da min far opdagede, at jeg ikke var vendt hjem fra græsgangen, kørte han derud i sin lille pickup. Da han hverken kunne finde mig eller køerne, var han klar over, at jeg var sat over floden og nu var i fare. Eftersom det var mørkt, havde han ikke tid til at vende hjem efter hjælp, men havde i stedet afført sig alt sit tøj, undtagen sit hvide termo-undertøj, havde hængt skoene om halsen og var svømmet over den rivende flod for at finde mig.

I mine øjne var han en helt. Han havde reddet mig fra mit unge livs værste oplevelse og havde byttet frygt og fare ud med kærlighed og tryghed. Jeg vil altid huske, hvordan det føltes at ride hjemad på Banner med fars arme omkring mig og høre ham sige: "Alt er i orden nu. Du er i sikkerhed."

Jeg havde været ulydig og havde oplevet den frygt og anger, som det fører med sig. Men far havde ledt efter mig, sin vildfarne søn, og ført mig sikkert hjem. Jeg har aldrig været min himmelske Fader mere taknemlig, end da jeg indså, at selv om jeg begår dumheder og overtræder hans bud, vil han alligevel frelse mig, hvis jeg omvender mig og søger tilbage til ham. □

RENE TANKER

Karen Ashton

**”Vi tracter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt”
(13. trosartikel).**

Har du nogensinde oplevet, at en dårlig tanke eller et grimt ord er dukket op i dit sind? Det føles ikke rart. Af og til kommer de af sig selv. Men du kan få dem til at forsvinde!

Dit sind kan kun tænke på én ting ad gangen, så når en dårlig tanke eller et grimt ord dukker op, kan du fjerne den og erstatte den med gode tanker: Syng din yndlingsang. Lav i tankerne en liste over alle dine velsigelser og sig dem højt. Tænk på de smukke ting i naturen, som vor himmelske Fader og Jesus har skabt til dig.

Dine øjne og dine ører sender budskaber til din hjerne. Det meste af tiden kan du selv afgøre, hvad der skal trænge ind i dit sind. Du slipper gode eller dårlige tanker ind, alt efter hvad du vælger at kigge på eller lytte til. Den 13. trosartikel hjælper os med at finde ud af, hvad vi skal vælge. Den lyder: ”Vi tracter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.”

Når du ser fjernsyn eller video, så spørg dig selv: ”Hvis Jesus sad og så fjernsyn sammen med mig, ville jeg så se den her udsendelse?” Hvis ikke, så sluk for fjernsynet eller gå ud af stuen. Når du lytter til musik, så spørg dig selv: ”Ville vor himmelske Fader synes om denne musik?” Hvis ikke, så sluk for musikken eller gå ud af værelset.

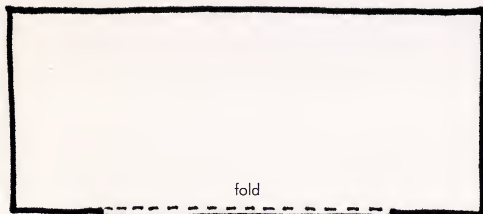
Vi har brug for daglige påmindelser til at foretage disse vigtige valg. På modstående side finder du to ”påmindelsesmedaljer” og et ”påmindelsesbomærke”, der kan anbringes på fjernsynet, radioen, båndoptageren eller i en bog.

Instruktioner

Farvelæg ”påmindelsesmedaljerne” og bomærket, og klip dem ud. Fold den øverste flap på ”påmindelsesmedaljen” langs den stiplede linje. Tape flappen fast oven på fjernsynet, radioen eller båndoptageren eller stil noget tungt på den. Lad medaljen hænge ned foran skærmen, hvor du let kan få øje på den. Brug bomærket i de bøger, du læser.

Forslag til fællestid

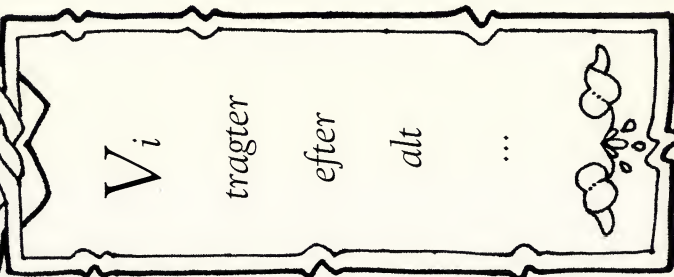
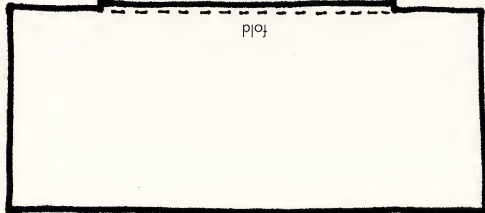
1. Find situationer, hvor børnene kan træffe et medievalg. For eksempel: (a) Du er på besøg hos en ven, og han eller hun vil se en videofilm, som dine forældre ikke vil have, du ser. Hvad skal du gøre? (b) Du ser en film i fjernsynet og opdager, at den er voldelig. (c) Du sidder på bagsædet af en bil. Musikken i radioen er larmende og uærbødig. Hvad skal du gøre?
2. Indbyd et panel af voksne medlemmer, deriblandt et medlem af biskoprådet, til at fortælle børnene, hvilke medievalg de (panelet) måtte træffe, da de var børn, og hvad der hjalp dem til at træffe gode valg. Hvert medlem af panelet skulle bruge et par minutter til at tale over emnet. Lærerne kan hjælpe børnene med at formulere spørgsmål til panelet.
3. Indsaml materiale – så som historier, spil, hobbyting eller puslespil – der kan bruges som alternativ til at se fjernsyn eller video. Læg dem i en æske eller kuvert og giv et sæt til hvert af børnene. Lad børnene udsmykke æskerne eller kuverterne. Hver uge kan I lægge nye ting i.
4. Forklar, at vi ved at vælge at tænke på alt det smukke, som vor himmelske Fader og Jesus har anbragt på jorden, kan føle os godt tilpas. Vis billeder eller ting fra naturen – frø, frugter, blade, blomster eller et æg – og tal om dem. Lad derefter hvert barn tegne en tegning af noget, som han eller hun kan tænke på, for at vække kærlige og taknemlige følelser. □

HUSK:

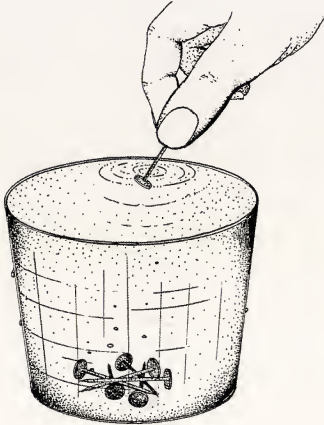

HUSK:

HVOR MANGE SØM?

James Edgar Hyer

Vejledning: Anbring et drikkeglas på en flad overflade og fyld det til randen med vand. Læg derefter så mange søm i, at glasset begynder at løbe over. Læg hvert søm forsigtigt i, idet du holder det i spidsen og langsomt lader dets hoved glide ned under vandoverfladen, før du giver slip på det. Tæl, hvor mange søm du kan lægge i, før vandet løber over. Gentag nu eksperimentet med et glas, der har en bredere åbning. Hvor mange søm kan du nu lægge i?

Hvorfor så mange?

Hvorfor skulle der så mange søm til, før vandet flød over? For det første fylder sømmene ikke nær så meget, som det ser ud til, fordi vandet udfylder mellemrummet mellem dem.

Desuden hvælver vandet sig en smule over glasset, inden det løber over. Det skyldes overfladespændingen, hvilket vil sige, at det vand, der er i kontakt med luften, ligesom danner en hinde, der kan give sig, hvis du lægger sømmene forsigtigt i. Og eftersom det brede glas har en større overflade, som er i kontakt med luften, skulle du være i stand til at lægge flere søm i det. □

GAMMELTESTAMENTLIGE KOMBINATIONER

Rosie Centrone

Sæt hver af personerne fra Det Gamle Testamente sammen med den ting, vedkommende er kendt for.

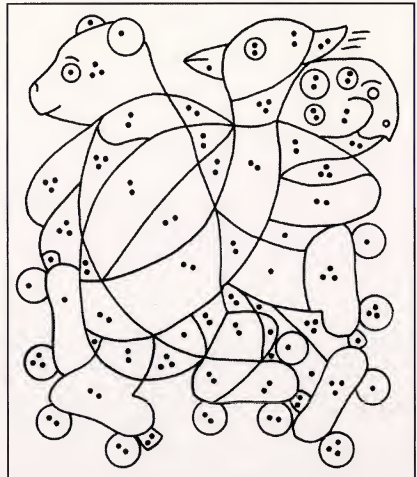
1. Daniel	a. Olie
2. David	b. Løvekulen
3. Elias	c. Førstefødselsretten
4. Elisa	d. Slynge
5. Esau	e. Ravne
6. Jonas	f. Arken
7. Moses	g. Hvalen eller en stor fisk
8. Noa	h. De ti Bud

Gammeltestamentlige kombinationer: (1) b, (2) d, (3) e, (4) a, (5) c, (6) g, (7) h, (8) f

RULLESKØJTESJOV

Roberta L. Fairall

Farvelæg alle de felter, der har to prikker, så kan du se, hvem det er der løber på rulleskøjter.

UDFLUGTEN

Bruce T. Forbes

Det var en ganske almindelig søndag morgen, lige indtil vi trådte ind i klassen. Vores nye primarylærer, bror Børgesen, ventede på os.

"Vi skal på udflugt i dag," bekendtgjorde han, da Stine havde bedt bøn. Han tog sin frakke på, greb sin stok og spankulerede ud af klasseværelset. "Biskoppen har givet særlig tilladelse til det."

Bror Børgesen havde et glimt i øjet, men han er gammel og går med stok, så vi havde ikke svært ved at holde trit med ham.

"Hvor skal vi hen?" spurgte jeg, da vi gik ud af forhallen og ned ad fortovet. "Hen til et ganske særligt bibliotek," forklarede bror Børgesen med et endnu lunere glimt i øjet.

Vores by havde netop fået et nyt bibliotek, men jeg havde endnu ikke

været derhenne. Det skulle nok blive sjovt!

Så kom jeg i tanker om noget. "Biblioteket er lukket i dag. Det er jo søndag!"

Bror Børgesen smilede, da vi nåede ud på parkeringspladsen. "Dette bibliotek har åbent, når som helst nogen har lyst til at læse og lære." Vi så forbavset på hinanden alle sammen. Der er ingen-

ting i vores by, der har så længe åbent!

"Hvad slags bibliotek er det?" spurgte David. Davids far er advokat, og han vidste, at advokater har deres egne biblioteker, som er fulde af lovbøger.

"Det er et helligt bibliotek," svarede bror Børgesen.

"Mener du biblioteket i kirkebygningen?" spurgte Stine og så sig tilbage. Hendes mor var wardsbibliotekar, og hun vidste, at der var masser af bøger, billeder og bånd om evangeliske emner.

"Nej, det er ikke biblioteket i kirkebygningen." Bror Børgesen trak sin nøgle frem og lukkede døren op til sin varevogn. "Hop ind, alle sammen!" Vi stormede ind og forsøgte at tilkæmpe os en vinduesplads, mens bror Børgesen fortalte mere om sit mystiske bibliotek. "Det har to værelser – et 'gammelt' værelse og et 'nyt' værelse."

"Vores nye kommunebibliotek har to værelser kun med børnebøger!" Jakob stak hovedet op.

"Dette hellige bibliotek har ikke så mange bøger," sagde bror

Børgesen. "Faktisk er der kun 66 bøger."

"Vi har flere bøger end det derhjemme," udbrød Jens.

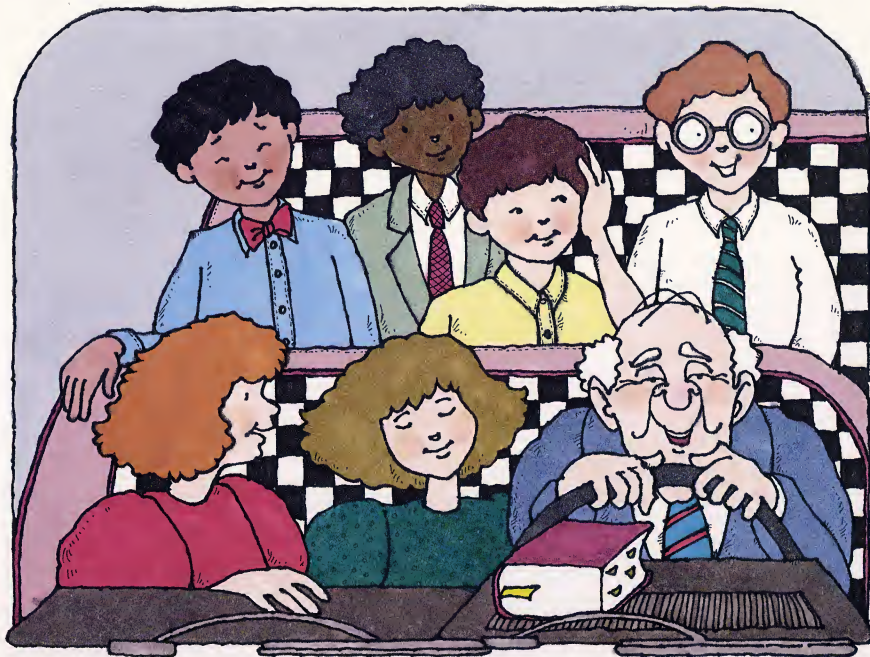
"I det gamle værelse er der 39 bøger," fortsatte bror Børgesen med et smil.

"Hvad slags bøger?" spurgte David.

"De første fem kaldes ofte for 'Loven'."

"Min far bruger også lovbøger," sagde David.

"Disse bøger fortæller os om Guds love. De fortæller os om ska-

belsen og om Adam og Eva. De fortæller os også om Moses og de love, som Gud gav ham."

Bror Børgesen holdt en pause, men ingen af os sagde noget, så han fortsatte.

"Der er 12 historiebøger, som fortæller os, hvordan folk blev velsignet, når de adlød Gud, og om hvordan de blev straffet, når de ikke adlød."

"Er der noget poesi?" spurgte Michelle. "Jeg elsker poesi."

"Ja," svarede bror Børgesen, "der er fire bøger med poesi og en med kloge ord."

Nu opdagede jeg, at bror Børgesen slet ikke havde startet motoren. Vi sad bare i bilen og snakkede.

"Og den sidste samling bøger i det gamle værelse i det hellige bibliotek består af 17 bøger, som er skrevet af profeter."

"Hvad fortæller de?" spurgte Jens.

"De lærer folk at adlyde Gud, og så fortæller de os om fremtidige begivenheder."

Nu havde klassen indset, at vi ikke skulle ud på nogen almindelig udflugt. Men vi ville gerne vide mere om det hellige bibliotek.

"I det nye værelse i biblioteket," fortsatte bror Børgesen, "er der kun 27 bøger."

"Ja," sagde Stine, "og fire af dem handler om historie."

I modsætning til mig, syntes Stine at vide, hvad bror Børgesen talte om.

"Faktisk er der fem historiebøger," fortalte han hende, "men de fire af dem kaldes ofte Evangelierne, fire forskellige forfattere fortæller beretningen om Jesus og hans liv og lærdomme."

"Hvad med resten af bøgerne?" spurgte jeg.

"De består af breve fra kirkeledere til kirkens medlemmer i forskellige lande," forklarede bror Børgesen. Han var glad for at se, at jeg var interesseret.

"Hvor er det bibliotek?" spurgte jeg.

"Her i min hånd." Bror Børgesen holdt en bog frem.

"Bibelen!" udbød David.

"Ja, Bibelen," sagde Michelle.

"Netop, Bibelen," samtykkede bror Børgesen. "På græsk kom ordet bibel til at betyde 'et helligt bibliotek!'"

"Det Gamle og Det Nye Testamente er de to 'værelser!'" råbte jeg.

"Hvad har du lært i Primary i dag?" spurgte mor mig senere den dag. Det spørger hun altid om, og før i tiden kunne jeg aldrig huske noget af det.

"Vi lærte, at vi har et helt bibliotek med i kirke," svarede jeg stolt.

Mor så underligt på mig. Men så hviskede far: "Han har fået bror Børgesen som ny primarylærer." Nu så mor pludselig ud til at forstå det hele.

Jeg glæder mig til at komme i Primary i næste uge. Bror Børgesen siger, at vi skal ud på endnu en udflugt. □

VENNESIDEN

Noel Go Paronda jun., 12, fra Manila på Filippinerne, får gode karakterer i skolen og har modtaget en fidspræmie. Han vil gerne på mission.

Friederich Schwing, 8, fra Donaueschingen i Tyskland, lærte at synge den fjerde trosartikel udenad, da han var fem år gammel. Han kan li' at lege med sine venner.

Sylvian Elsner Grey fra Corozal Gren i Belize, er sin himmelske Fader taknemlig, fordi han kunne blive døbt. Han håber, at han kan tage på mission, når han bliver 19.

Timothy Zemp, 6, fra Teissendorf i Tyskland, er sin mors hjælper. Han pudser vinduer, vander blomster og passer sin lillesøster, Patricia. Han kan li' at spille fodbold og basketball.

Nicholas Mau, 12, fra Haumi, Moorea i Fransk Polynesien, elsker familieaften og føler sig tæt på sin himmelske Fader, når han beder. Han kan li' matematik og fodbold.

Uroanui, 8, fra Heiri på Tahiti i Fransk Polynesien, elsker at læse i skrifterne. Han kan li' at løbe, og spaghetti er hans livret.

Alice Malzl, 12, fra Salzburg i Østrig, holder af at læse, cykle eller gøre gymnastik. Hun er glad for at have en tvilling.

Primarybørnene fra Randfontein i Tockumsrus i Sydafrika, var glade for at lære om templer under deres fællestid. Søstermissionærerne underviste og viste børnene, hvordan de kunne lave uroer, som mindede dem om det, de havde lært.

HÅNDTRYK AF FAVOR OG SWANHPH/MARTEINDALE

VÆLG DET RETTE

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Da jeg fornylig var i New Zealand, hilste jeg på en missionspræsident, som bar en smuk slipsenål med det inspirerende VDR eller "Vælg Det Rette"-emblem på. "Da jeg var biskop," forklarede han, "havde jeg en samtale med en flot, ung mand, som skulle ordineres til Det Aronske Præstedømme. Han fortalte mig en helt speciel historie. Han fortalte, at han og nogle af hans venner en dag efter skoletid havde fundet en pakke cigaretter. De besluttede, at sætte sig ned bag nogle store sten på stranden og ryge dem. De tændte cigaretterne, og den unge mand fortalte, at da han så ned på den glødende cigaret, som han havde i hånden, fik han øje på sin VDR-ring. Han slukkede straks cigaretten og traf en klog beslutning – at han aldrig ville gøre sådan noget igen. Han valgte at vælge det rette, da han kom i tanker om, hvad emblemet stod for. Den historie gav mig en særlig kærlighed til VDR-emblemet."

"Nu, hvor jeg er her i New Zealand," sagde missionspræsidenten, "er det sidste, jeg gør hver morgen, når jeg klæder mig på, at fastgøre det smukke VDR-emblem på mit slips. Jeg elsker det! Det hjælper mig til at træffe de rette valg dagen igennem."

En slipsenål eller en ring kan rumme stor kraft, hvis vi forbinder dem med vore ønsker om renhed og retskaffenhed. Men hvad der er endnu vigtigere end fysiske påmindelser er den dybe overbevisning i hjertet om at ville leve på en sådan måde, at vi vil træffe de rette valg, ikke blot for at opnå fred og lykke i denne verden, men også for at opnå fred og lykke i al evighed.

Jeg lover jer, at I vil opnå evig lykke, hvis I hele tiden vælger det, der er ret.

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1993.

ILLUSTRATION AF MARK ROBINSON

”MER GLÆDE VED LIVET”

”Lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud” (Alma 37:37).

Jesus Kristus viste ved sit eksempel, at et taknemligt hjerte er et hjerte, der er Gud nært. Inden han opvakte Lazarus fra de døde, ”så (han) op mod himlen og sagde: ’Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig’” (Joh 11:41). Inden han bespiste mere end 4000 mennesker med syv brød og et par små fisk, takkede han først Gud (Matt 15:36). Mens Jesus afventede sin korsfæstelse, tog han bægret ved den sidste nadver og takkede igen sin Fader, selvom drikken repræsenterede udgydelsen af hans eget blod (se Matt 26:27-28).

Frelseren sørgede over utaknemlighed. Da kun en af de ti helbredte spedalske vendte tilbage for at sige tak, spurgte Jesus: ”Hvor er de ni?” (Luk 17:17). Til os i de sidste dage har han sagt: ”I intet fortørner mennesket Gud mere ... end ... dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger” (L&P 59:21).

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

TAKNEMLIGHED HJÆLPER OS AT ERKENDE GUDS INDFLYDELSE

Ligesom et taknemligt hjerte drev den spedalske til at vende tilbage, sådan vender taknemlighed vore egne hjerter til Frelseren. Vi udvikler os, når vi erkender vores afhængighed af ham. Vi udvikler kristuslignende egenskaber, som eliminerer tendensen til stolthed, selvskhed og uforsønlighed. Ved at følge opfordringen om, at ”takke Herren, din Gud, for alting” (L&P 59:7), bliver vi opmærksomme på de mange måder, som vor himmelske Fader påvirker os på.

En ung mor knælede ved siden af sin tre-årige søn og lyttede til hans oprigtige aftenbøn. Da han takkede for sin storebror, for sne, for skyer og for pizza, forsøgte hun at erindre, hvornår hun sidst havde takket Herren for den slags ting. Hun indså, at skønt hun altid takkede vor himmelske Fader for sit helbred, sin familie og evangeliet, havde hun glemt at tænke på det enkle, de små dagligdags velsignelser. Da hun begyndte at udtrykke sin taknemlighed for disse velsignelser hver dag, så hun verden med helt nye øjne. Hun opdagede, at sorger og vanskeligheder blev lettere at bære, og at hun modtog åndelig næring (se Lisa Ray Turner, *Ensign*, juli 1992, side 51-52).

Ældste Robert D. Hales gav os følgende råd: ”Ved at udtrykke bønssom taknemlighed, viser vi vores af-

hængighed af en højere kilde for at få visdom og kundskab – Gud Faderen og hans Søn, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus” (*Stjernen*, juli 1992, side 61).

TAKNEMLIGHED AFSPEJLER ÅNDELIG MODENHED

Taknemlighed, der oftest udtrykkes gennem bøn, vidnesbyrd, samtale og efterlevelse af evangeliet, afspejler en åndelig modenhed, som findes i mennesker, der er virkelig taknemlige. Tusinder af hellige lever rige liv, hvad enten de bor i en kæmpevilla i Jakarta eller i et hus med utæt tag. I det hus med det utætte tag udtrykte en søster sin taknemlighed (til vor himmelske Fader) over, at hendes to døtre havde klaret sig utroligt godt ved deres afsluttende eksaminer ... og dog fortæller hun, at hun til tider ’må bruge paraply’ i det utætte køkken, når det regner” (Elaine L. Jack, ”Get a Life,” *Brigham Young University 1992-93 Devotional and Fireside Speeches*, side 47-55).

”Den, der modtager alt med taknemlighed, skal blive herliggjort” (L&P 78:19). Med et sådan løfte til os, burde en af de ting, vi bad om være: ”Skænk mig større taknemlighed.”

- *Hvilke velsignelser er du taknemlig for?*
- *Hvordan forbedres familielivet ved, at man udtrykker taknemlighed?* □

Herren er min styrke

Ana Lugoboni Luz

Lige siden min tidligste barndom her i Brasilien, har jeg drømt om at udrette store ting. Men jeg var meget genert og usikker. Jeg følte mig ude af stand til at udrette noget af betydning. Fordi jeg var så genert, blev jeg ofte misforstået af andre, og de fleste af mine projekter gik i vasken.

Som årene gik, følte jeg en stadig større trang til at bryde ud af den anonymitet, som jeg havde gemt mig bag. Jeg vidste, at Gud forventede noget af mig, men jeg vidste ikke, hvad det var. Og skønt jeg fornemmede, at der var en vej – en sti – ud af min utilstrækkelighed, vidste jeg ikke, hvor jeg kunne finde den.

Da jeg blev gift og fødte to sønner, blev jeg endnu mere opsat på at finde den vej; nu havde jeg jo også børnenes fremtid at tænke på. Hvad skulle de gøre, når de voksede op? Hvad skulle jeg lære dem? Det eneste, jeg kunne fortælle dem om, var de erfaringer, jeg havde gjort mig som en genert pige, der ikke havde haft held med ret meget.

Men så en dag bankede to missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på vores dør. Jeg begyndte at se vejen til en bedre fremtid. Men jeg måtte først finde ud af, om det var den rigtige vej. Det

var en svær beslutning, for til at begynde med ville min mand ikke slutte sig til Kirken. Efter at have modtaget missionærlektionerne, besluttede vi at vente med at blive døbt. Men vi blev ved med at deltage i Kirkens aktiviteter.

To år senere var min ældste søn involveret i en ulykke, og jeg blev mindet om, hvor skrøbeligt livet er, og hvor vigtigt det er at berede sig på evigheden. Jeg besluttede mig for at blive medlem af Kirken. Da min mand opdagede, at jeg havde truffet en fast beslutning, besluttede han også at lade sig døbe. Og således blev vi alle fire døbt ind i Kirken den 26. juni 1976.

Jeg havde fundet den sti, som jeg havde ledt efter. Jeg vidste, at jeg havde en himmelsk Fader, som havde givet mig talenter og ønskede, at jeg skulle udvikle dem. Jeg opdagede, at jeg var elsket af andre mennesker, der accepterede mig, som jeg var, og som viste mig, hvordan jeg skulle udvikle mig som menneske, som mor og hustru. Jeg vidste, at jeg havde en Fader, som forventede noget af mig, og at jeg ikke længere kunne skjule mig bag min generthed.

Jeg begyndte at lære og gøre fremskridt. Jeg havde flere kaldelser i Kirken. Gennem Hjelpeforeningen

lærte jeg meget, der har hjulpet mig til at få materiel og åndelig vækst. Jeg har taget del i fester, skuespil og kor. Jeg har arrangeret programmer. Jeg har lært mange færdigheder, og lige nu studerer jeg musik.

Min mand og mine to sønner vokser også i evangeliet. Min yngste søn var fuldtidsmissionær i missionen i Rio de Janeiro i Brasilien. Vi er alle aktive i Mogi Centro Ward i São Paulo.

I dag er jeg næsten 60 år gammel og virker som uddannelsesrådgiver i stavens hjælpeforeningspræsidentskab. Min mand og jeg tjener også i templet i São Paulo. Jeg er stadig genert, men jeg skjuler mig ikke mere, når jeg udfører Herrens værk. Kirken har lært mig, at i Guds øjne er ingen mennesker utilstrækkelige.

Mit mål er at berede mig på det evige liv ved at øge min visdom og åndelighed, udvikle mine talenter og være ydmyg. Jeg ønsker at vende tilbage til min himmelske Faders nærhed som et menneske, der måske ikke altid nåede sine mål, men som aldrig gav op.

Men uanset hvad jeg gør, vil jeg altid huske på, at æren tilkommer vor himmelske Fader. Jeg skylder ham og mit medlemskab af Kirken alt, hvad jeg har opnået. □

MAN KAN FÅ SINE TE

William G. Dyer

Emmet i familieforholdsklassen, som jeg underviste i den søndag, var, hvordan vi kommunikerer med vores teenage-børn. Da jeg bad deltagerne – som alle er forældre til teenagere – om at identificere deres vigtigste bekymring i forholdet til de unge mennesker, stod dette spørgsmål øverst på listen: "Hvordan kan jeg få min søn eller datter til at tale med mig? Jeg ved, at de står over for problemer, som bekymrer og tynger dem, men når jeg spørger: 'Hvad er der i vejen?' så svarer de bare: 'Ikke noget,' eller 'Du forstår det alligevel ikke'."

Forældrene påpegede også en lang række andre emner og bekymringer, men de sagde samstemmende: "Hvis vi bare kunne tale ud om tingene, ville vi bedre kunne hjælpe vores teenagere med at tackle de problemer, som de møder i deres hverdag."

HOLD KOMMUNIKATIONSLINJERNE ÅBNE

Er der overhovedet noget, som forældre kan gøre for at forbedre kommunikationen med deres teenagere?

For det første bør forældre huske på, at børn sjældent indleder en samtale om deres bekymringer for derefter at bede forældrene om et godt råd. Jeg spurgte forældrene i min klasse om, hvor mange af dem, der, som teenagere, var gået til deres egne forældre for at drøfte et problem. De fleste af dem havde aldrig gjort det. Jeg spurgte dem hvorfor. Svarene lød: "Jeg var bange for, at det ville være pinligt for mig selv og mine forældre," "Jeg troede ikke, de ville forstå mig," og "De ville bare have sagt, at jeg gjorde mig for mange bekymringer, eller at alting ville ordne sig."

Den anden side af kommunikation er at lytte. Forældre bør være opmærksomme på "lyttesituationer," hvor deres teenage-børn gerne vil tale og forstås.

En far sagde, at han havde spurgt sin teenage-søn: "Hvorfor taler du aldrig med mig om dine problemer?"

Sønnen havde svaret: "Drøftede du dine problemer med din far?"

"Nej," svarede manden.

FOTO: KURT OLSEN

ENAGE - BØRN I TALE

Hans søn sagde: "Sådan er det også i dag."

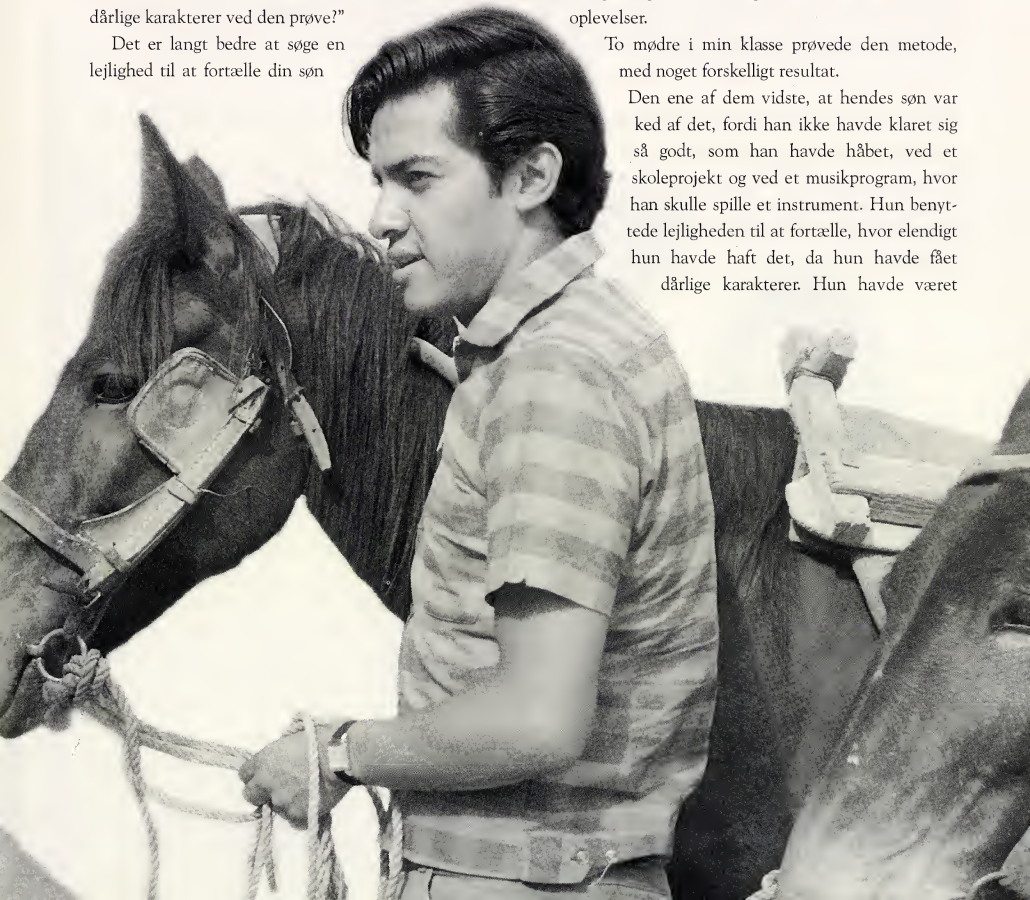
Hvis teenagere ikke vil drøfte alvorlige emner med deres forældre, hvad kan forældrene så gøre? En almindelig strategi er at prøve at få de unge til at "åbne sig". Det fører som oftest til spørgsmål, som de finder snagende. "Hvorfor er du så humørsyg?" "Hvordan er det gået i skolen i dag?" "Hvorfor har du fået så dårlige karakterer ved den prøve?"

Det er langt bedre at søge en lejlighed til at fortælle din søn

eller datter om dine egne oplevelser. De unge mennesker vil måske ikke selv sige meget, men de vil som regel lytte interesseret, hvis du fortæller, hvordan du havde det, da du dumpede til en eksamen, eller blev "brændt af", eller ikke brød dig om din matematiklærer, eller ikke blev inviteret med til en fest. Bare fortæl og lad dem lære dig at kende og drage de erfaringer, som de kan af dine oplevelser.

To mødre i min klasse prøvede den metode, med noget forskelligt resultat.

Den ene af dem vidste, at hendes søn var ked af det, fordi han ikke havde klaret sig så godt, som han havde håbet, ved et skoleprojekt og ved et musikprogram, hvor han skulle spille et instrument. Hun benyttede lejligheden til at fortælle, hvor elendigt hun havde haft det, da hun havde fået dårlige karakterer. Hun havde været

sur på sig selv, men havde så indset, at man ikke altid kan være fuldkommen. Hun sagde, at han sikkert havde arvet noget af hendes perfektionisme, og at hun håbede, at han ville blive bedre til at tackle fejltagelser, end hun selv havde været. Hendes søn lyttede interesseret og sagde bagefter: "Tak, mor. Det har virkelig hjulpet mig."

Den anden mor sagde, at hun havde fortalt sin søn om nogle af sine oplevelser som teenager, og havde fortalt ham, at hun til tider havde følt, at hendes forældre og lærer ikke forstod, hvordan hun havde det. Da hun var færdig, spurgte hendes søn: "Var det det hele?" Hun bekræftede hun, og så gik han uden et ord.

Hvis forældre sørger for at holde åbne kommunikationslinjer til børnene, fra de er helt små, vil børnene finde det helt naturligt at tale om deres oplevelser, bekymringer og glæder, når de vokser op.

Hun tolkede hans reaktion som en afvisning og følte, at det hun havde sagt, slet ikke havde gjort indtryk på ham. Men jeg tror, at det havde gjort et dybere indtryk på ham, end hun aner. Han havde i det mindste lyttet til hende uden at svare igen, sådan som han ofte gjorde, når hun stillede spørgsmål eller holdt moralprædikener.

Den anden side af kommunikation er at lytte. Kommunikation betyder, at den ene part taler og den anden lytter og prøver at forstå. Forældre har ofte hørt, at det gælder om at gribe "undervisnings-øjeblikket" – det flygtige øjeblik, hvor et barn er modtagelig for undervisning. Det burde måske i stedet kaldes "lytte-øjeblikket" – det tidspunkt, hvor en teenager gerne vil tale og lyttes til og forstås. Når det øjeblik indtræffer, skal forældre tie stille og høre efter.

Man behøver ikke at være enige for at kunne lytte. Forældre behøver ikke være enige med det barn, der hader skolen eller "aldrig" har haft nogen venner eller ikke kan udholde sine yngre søskende. Det er muligt at lytte og sige: "Jeg ved, hvor irriterende det kan være." Den, der føler sig forstået, er mere tilbøjelig til at være modtagelig for andre synspunkter eller andre måder at tackle et problem på.

UDVID TILLIDSGRÆNSERNE

Det samvær, som teenagere har med deres forældre gennem årene, er med til at sætte visse tillidsgrænser – det vil sige, i hvor høj grad den unge har tillid til, at forældrene kan tackle et problem på en passende måde. Tillidsgrænsen påvirkes af de unges svar på spørgsmål som disse: Kan jeg stole på, at mine forældre

forstår mig? Kan jeg stole på, at de ikke bliver for emotionelle – vrede eller kede af det – eller lægger mig på is? Kan jeg stole på, at de ikke drager forhastede slutninger eller gør noget, som vil sætte mig i en pinlig situation? Kan jeg stole på, at de har tid, når jeg har brug for dem, og ikke kun, når de gerne vil snakke?

Det er vigtigt at gøre sig klart, hvilken dimension tillid tilføjer kærligheden. De fleste forældre og teenagere elsker hinanden? Kærligheden gives det andet menneske (betingelsesløst forhåbentlig), fordi vedkommende nu engang er den, han eller hun er – det gælder både forældre og børn. Men et barns tillid til forældrene vokser gennem mange års samvær, når børnene erfarer, at forældrene ikke er ude på at manipulere med dem eller ydmyge dem. Der er størst sandsynlighed for at have en åben kommunikation, når kærligheden øges af tillid.

Hvordan kan du som forælder udvide tillidsgrænserne?

Tillid avler som regel tillid. Når et ungt menneske fortjener tillid, og forældrene viser barnet tillid, knyttes der stærke bånd imellem dem.

En ven fortalte mig om en oplevelse, han havde haft med sin far 40 år tidligere, da han selv var teenager. Min ven spillede på gymnasiets basketballhold i en lille, sidste dages hellig by i Wyoming. En aften blev nogle af spillerne rodet ind i noget ballade. Senere sagde min vens far til ham: "Det er trist, at det er sket. Jeg ved, at hvis du havde været der, ville du aldrig have tilladt det." Dette udtryk for tillid udvidede drengens tillidsgrænse over for faderen mere end noget andet. Det føltes pludselig meget lettere at tale med faderen om emner, der krævede tillid.

Unge mennesker sætter ofte deres forældres tillidsgrænser på prøve. De vil måske bringe et reelt eller hypotetisk problem op for at se, hvordan forældrene reagerer. En søn kunne for eksempel sige: "Jeg kender en dreng fra et andet ward, som overvejer at sige nej til at tage på mission. Hvad tror I, hans forældre vil gøre?" Forældrenes svar på spørgsmålet afgør, hvorvidt tillidsgrænsen udvides, forbliver uændret eller mindskes.

HAV EN PROBLEMLØSENDE HOLDNING

Det er en god idé at anlægge en problemløsende holdning, når en teenager sætter tillidsgrænserne på prøve. Hvis en teenager for eksempel siger: "Jeg tror ikke, jeg vil gå til seminar næste år," kan forældrene vælge en række svar. De kan enten diktere: "Det kan du tro, du vil!" De kan spille på følelserne. De kan skændes. Eller de kan være problemløserne: "Jeg ved, at det må være en svær beslutning at træffe. Hvad er det ved seminar, der får dig til at ville holde op?" Problemløsningsmetoden lægger bånd på følelserne og koncentrerer sig i stedet om problemet, de mulige løsningsmodeller og hvilken løsningsmodel, der virker mest fornuftig. På den måde vil teenage-børn komme til at stole på, at deres forældre vil være med til at løse problemerne, i stedet for at skabe større problemer.

Det ideelle er selvfølgelig, at forældrene skaber åbne kommunikationslinjer med børnene, mens disse er ganske små. Forældre kan begynde med at fortælle historier, som interesserer de små: Hvordan far og mor mødtes og forelskede sig i hinanden, og hvad de følte ved hvert barns fødsel; hvert enkelt barns stærke sider og bedrifter; missionæroplevelser og familieproblemer. På den måde gør man det naturligt for forældrene at fortælle børnene beretninger fra deres liv. Derved virker det ikke underligt, at forældrene fortæller om deres egne oplevelser, når børnene når teenage-alderen.

Men forældre kan på ethvert tidspunkt – og trods alt, hvad der før er sket – begynde at åbne kommunikationslinjerne. De kan vise og give udtryk for tillid, når barnet har gjort sig fortjent til det. De kan fortælle egne oplevelser, uden at spørge eller snage. De kan løse problemer sammen med deres børn.

Det kan tage sin tid at retablere kommunikationslinjer, som er blevet ødelagt gennem årene, men hvis forældre er villige til at gøre forsøget, villige til at fortælle og villige til at vise tillid, er der store velsignelser i vente. □

IKKE LÆNGERE FREMMEDE

John Nelson Schneider

Mens jeg voksede op i Bountiful i Utah, vidste jeg ikke meget om Kirken uden for Utah. Jeg tror nok, at jeg mente, at enhver, der ikke var fra *mit* ward, var udlænding. Det var først, da jeg kom på mission i Irland, at jeg begyndte at erkende, at Kirken er en universel, verdensomspændende organisation. Der var især en oplevelse, som var med til at danne mit syn på Kirken, som den virkelig er.

Da jeg var 14 år, fik min far at vide, at han havde kræft. Lægerne anslog, at hvis han fik kemoterapi, ville han have 50% chance for at leve otte år eller mere. Efter som alternativet var mindre opmuntrende, besluttede far at lide gennem et halvt års ugentlige behandlinger.

Da fars kemo-behandling var forbi, afholdt mit ward i Bountiful en særlig faste for ham. Det var en fantastisk oplevelse at være forenet i tro om en fælles sag. Da undersøgelsesresultaterne kom tilbage, kunne lægerne ikke finde noget spor af kræft. Da jeg tog på mission, modtog jeg breve fra min far, hvori han fortalte, at hans helbred hele tiden blev bedre, og at han sågar havde deltaget i et maratonløb. Alt syntes at gå godt.

Den sidste sommer, inden min mission var forbi, tjente jeg sammen med ældste Causse. Han kom fra en gren i Bourdeaux i Frankrig, et sted, som jeg engang bare havde betragtet som "derude i missionsmarken".

En morgen kaldte missionspræsidenten mig ind på sit kontor og fortalte mig, at min far ville ringe. Da telefonen ringede, gik missionspræsidenten udenfor og lod mig være alene. Jeg var noget nervøs, da jeg tog røret.

Far hilste varmt på mig og fortalte så, at kræften var brudt ud igen. Han skulle atter i kemoterapi. Bagefter talte jeg med min mor, som fortalte, at vores ward atter ville faste. Jeg sagde, at jeg ville faste sammen med dem. Da jeg havde lagt røret på, tørrede jeg tårerne væk og forlod kontoret.

På vej tilbage til vores område, satte jeg ældste Causse ind i situationen. Han lovede at faste sammen med mig, og det løfte trøstede mig en del. Men han gik videre end det. Han skrev til sin familie i Frankrig og fortalte dem, hvad der var sket. De svarede, at de også ville faste for min far, og at de ville bede medlemmerne i Bourdeaux Gren om også at faste. Jeg var forbløffet over, at de ville faste for en mand, som de slet ikke kendte.

I det øjeblik talte Ånden stille til mig, og jeg forstod, hvad det vil sige, at være "de helliges medborgere og (høre) til Guds husstand" (Ef 2:19). Vi har en fælles tro og er forenet i evangeliet med bånd, som er stærkere end sygdom eller død. Vi er i sandhed brødre og søstre. Ingen af os er fremmede, uanset hvilket land vi tilbeder Gud i. □

HIMLEN PÅ JORDEN

FOTO: DØN RIEING
MALERER AF CARL BLOCH

“Du har skrifterne for dig, ja, alt viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alle ting, som er på den” (Alma 30:44).

Når vi står på en høj bjergtop, går langs en strand, sidder ved en bæk, kigger på en skrøbelig blomst eller betragter en solopgang – det er i de øjeblikke, at vi synes at fornemme jorden råbe af glæde, som da den blev skabt. Vi forstår, hvordan naturen kan hjælpe os til at føle os nærmere de åndelige værdier. Det er derfor ikke noget under, at Herren og hans profeter har anvendt billeder fra naturen til at få os til at føle glæde og undren over alt det, som sendes fra himlen til jorden. Det er ved disse lejligheder, at skrifterne bliver poetiske såvel som profetiske.

“Græsset tørrer ind,
blomsterne visner, men
vor Guds ord forbliver til
evig tid” (Es 40:8).

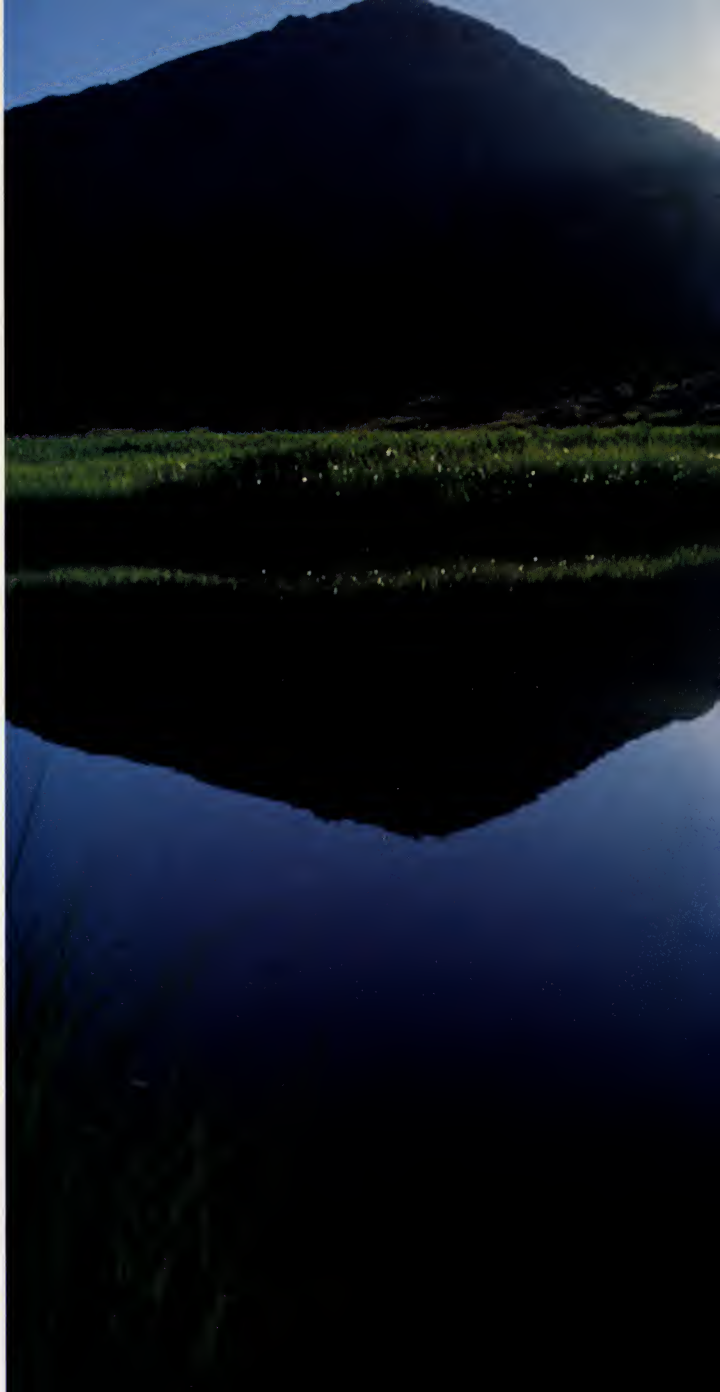
“Jeg er vintræet, I er
grenene. Den, der bliver
i mig, og jeg i ham, han
bærer megen frugt; for
skilt fra mig kan I slet
intet gøre” (Joh 15:5).

"Se, jeg er Jesus Kristus, den levende Guds søn, som skabte himlen og jorden, et lys, som ikke kan skjules i mørket" (L&P 14:9).

"Den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv" (Joh 4:14).

"Lad bjergene juble af glæde og alle dalene råbe højt. Alle søer og det tørre land fortælle om jeres evige Konges undere" (L&P 128:23).

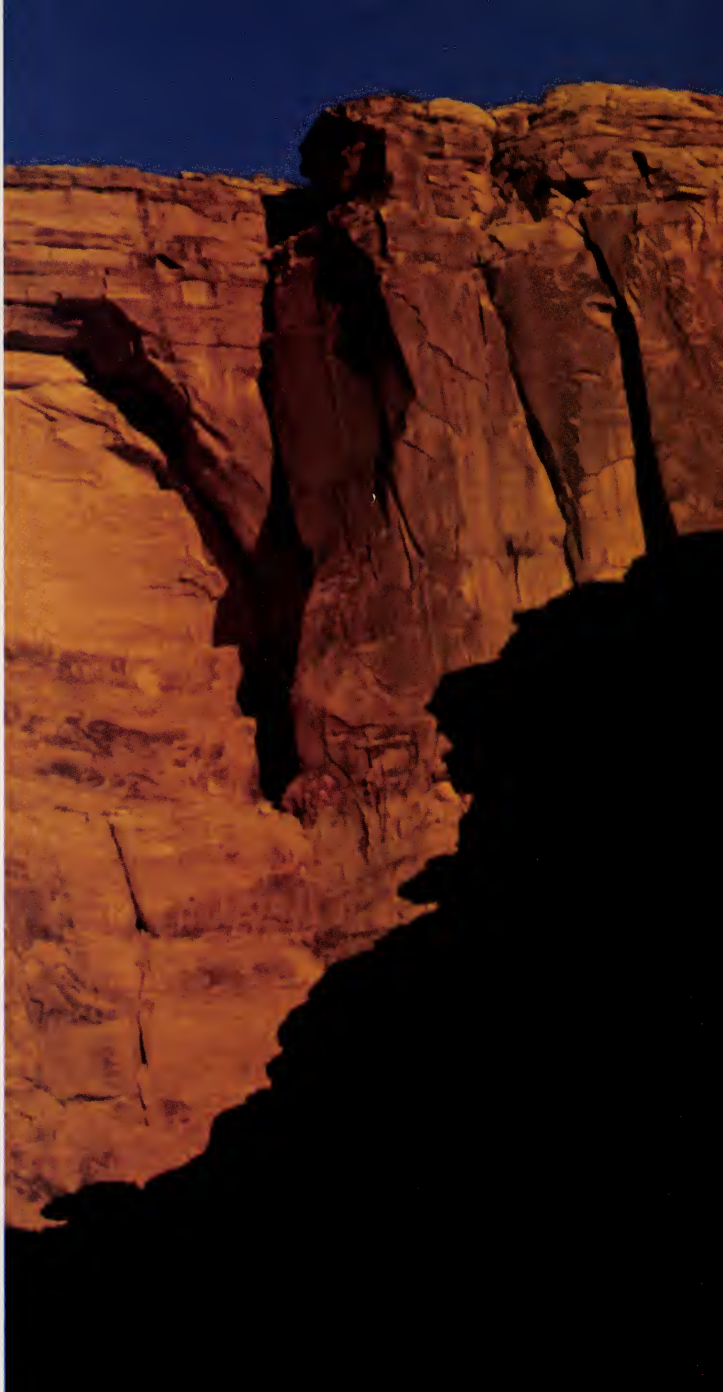

"Han er min klippe og
min frelse, min borg, så
jeg ikke vakler"

(Sl 62:7).

"Derfor vil jeg opløfte min
røst til dig, ja, jeg vil råbe
til dig, min Gud, min
retfærdigheds klippe. Se,
min røst skal for evigt
opstige til dig, min klippe
og min evige Gud"

(2 Nephi 4:35).

PÅ VAGT FOR HERREN

Eva C. Bean

Søndagens møder var overstået, og jeg så frem til at nyde en herlig, billedskøn sommerdag sammen med familien. Nu hvor morgenen møder og lektioner var forbi, koncentrerede jeg mig om mit hjem og den menu, jeg havde planlagt at lave til middag.

Da jeg nærmede mig mit hjem, modtog jeg en kraftig tilskyndelse til at besøge Jennie,* en ældre enke. Jeg mærkede en vis skyldfølelse, da jeg kom i tanker om, at jeg ikke havde set hende i kirke i flere uger, og jeg spekulerede på, om der var noget, der afholdt hende fra at komme til møderne. Men jeg skød hurtigt tanken fra mig, og vendte atter tanker til glæden ved en søndagsmiddag i selskab med min mand og mine børn.

Efter middagen fik jeg atter dårlig samvittighed på grund af det med Jennie. Jeg forsøgte atter at skubbe det fra mig og søgte at overbevise mig selv om, at når jeg nu havde brugt flere timer på kirkemøder, havde jeg fortjent en eftermiddag med min familie. Men uanset hvad jeg gjorde, kunne jeg ikke få Jennie ud af mine tanker. Endnu en gang hviskede den stille, sagte røst til mig, at jeg skulle besøge min nabo.

Til sidst gik jeg så den korte tur hen til Jennies hus og ringede på. En oprevet Jennie lukkede op. Hun brød i tåre, da hun så mig. Så sagde hun blidt: "Jeg har bedt til, at du ville komme."

Den næste time lyttede jeg, mens Jennie fortalte om flere alvorlige problemer. Flere af hendes slægtninge havde svære prøvelser, og hun havde lige hørt om en skilsmisse i familien. Nyheden om denne sidste familiekriser havde slået benene væk under Jennie. Fortvivlet havde hun

bedt om et lydhørt øre, og Ånden havde søgt at få mig til at gå hen til hende.

Mit besøg hos Jennie lærte mig en værdifuld lektie. Jeg indså, at der ikke er noget tidspunkt eller nogen dag, hvor man er fritaget for at tjene Herren og hans børn. Han forventer, at vi følger Åndens stille, sagte indskydelse, for det er ofte gennem os, at Herren besvarer vores næstes børn. □

* Navnet er ændret.

ILLUSTRATION AF LAMONT THORNTON

SKABT TIL MIG

Bethany M. Galbraith

En søndag, hvor jeg sad rastløst og lyttede til en hjemvendt missionærs tale, underholdt jeg mig med at se på to små børn, der legede "borte-tit-tit" på hver sin side af en kirkebænk. Søndagens møder virkede som et meningsløst ritual. Ingen af mine venner gik i kirke eller helligholdt sabbatten, og jeg var tværet og fast besluttet på at have det elendigt.

Så kastede jeg et blik over skulderen og fik øje på mine forældre, som sad med tårer i øjnene. Jeg så mig omkring i salen og opdagede, at mange af de andre også havde tårevædede kinder. Da jeg rettede opmærksomheden mod den nyligt hjemvendte ældste, hørte jeg ham sige: "... og jeg ved, at min Fader lever."

Det var en udtalelse, som jeg ofte havde hørt, især til nadvermøder. Jeg havde altid spurgt mig selv: "Hvordan kan de dog vide, at der er en Gud?" Nu meldte tanken sig igen, og mens afslutningsbønnen blev bedt, havde jeg lidt dårlig samvittighed over mine tanker.

Senere den aften var familien samlet for at studere skrifterne. Vi var nået til det 30. kapitel i Alma, og min storebror Jim læste om antikristen Korihor, som sagde til

Alma, at der ikke fandtes nogen Gud. Fra versene 43-44 læste han: "Og nu sagde Korihor: Dersom du vil vise mig et tegn, så jeg kan blive overbevist om, at der er en Gud, ja, vise mig, at han har magt, da vil jeg blive overbevist om sandheden af dine ord."

Men Alma sagde til ham: "... Du har skrifterne for dig, ja, alt viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alle ting, som er på den."

Den aften lå jeg stille og overvejede Almas ord. Jeg tænkte på alle jordens skabninger, på blomsterne og træerne og dyrene – og på mig selv. Hvor er det menneskelige legeme dog et fantastisk skaberværk! Jeg lå der og tænkte meget længe, indtil jeg kom i tanker om ordene fra en primarysang, jeg havde lært: "Hvad enten jeg ser en rose rød, og følger børneleg, så frydes jeg over den dejlige jord, som vor Fader har skabt her til mig."

Tårer gled ned ad mine kinder, og jeg bad min Fader i Himlen om at tilgive mig. Jeg takkede ham for den smukke verden, som han har skabt til mig. Nu ved jeg, at min Fader lever. □

UVURDERLIG ÆRLIGHED

Det er helt bogstaveligt dit livs prøve.

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolvs Kvorum

I en åbenbaring sagde Herren: "Salig er min tjener Hyrum Smith, thi jeg, Herren, elsker ham for hans hjertes oprigtigheds skyld, og fordi han elsker det, der er ret for mig" (L&P 124:15). Jeg kan ikke forestille, at noget menneske kan få større ros.

Oprigtighed eller ærlighed betyder, at man altid gør det rette, uanset hvad de øjeblikkelige følger måtte blive. Det betyder, at man er retfærdig dybt i sin sjæl, ikke blot i vores handlinger, men, hvad der er mere vigtigt, i vores tanker og hjer-

ter. Personlig oprigtighed indebærer så stor pålidelighed, at vi er ude af stand til at svigte en tillid eller pagt.

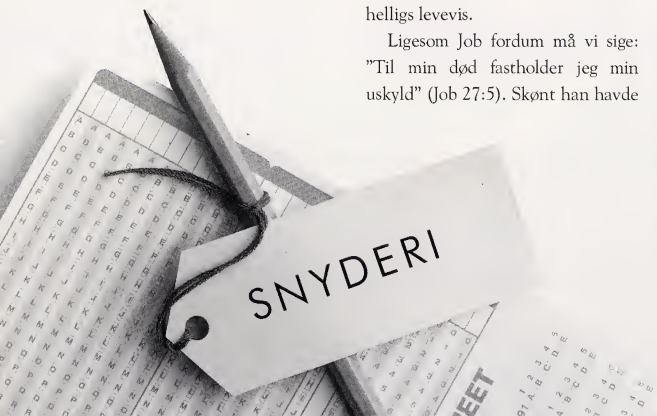
Vi er alle udrustet med evnen til at vide, hvad der er ret og godt. Når vi har modtaget Kristi Ånd, som skelner godt fra ondt, bør vi altid vælge det gode. Vi behøver ikke at blive ledt på vildspor, selv om bedrageri, fup, svindel og falskhed synes at være almindeligt accepteret i vores verden. Det er almindeligt at lyve, stjæle og snyde. Ærlighed, den faste efterlevelse af de højeste moralske og etiske standarder, er grundlæggende for en sidste dages helligs levevis.

Ligesom Job fordom må vi sige: "Til min død fastholder jeg min uskyld" (Job 27:5). Skønt han havde

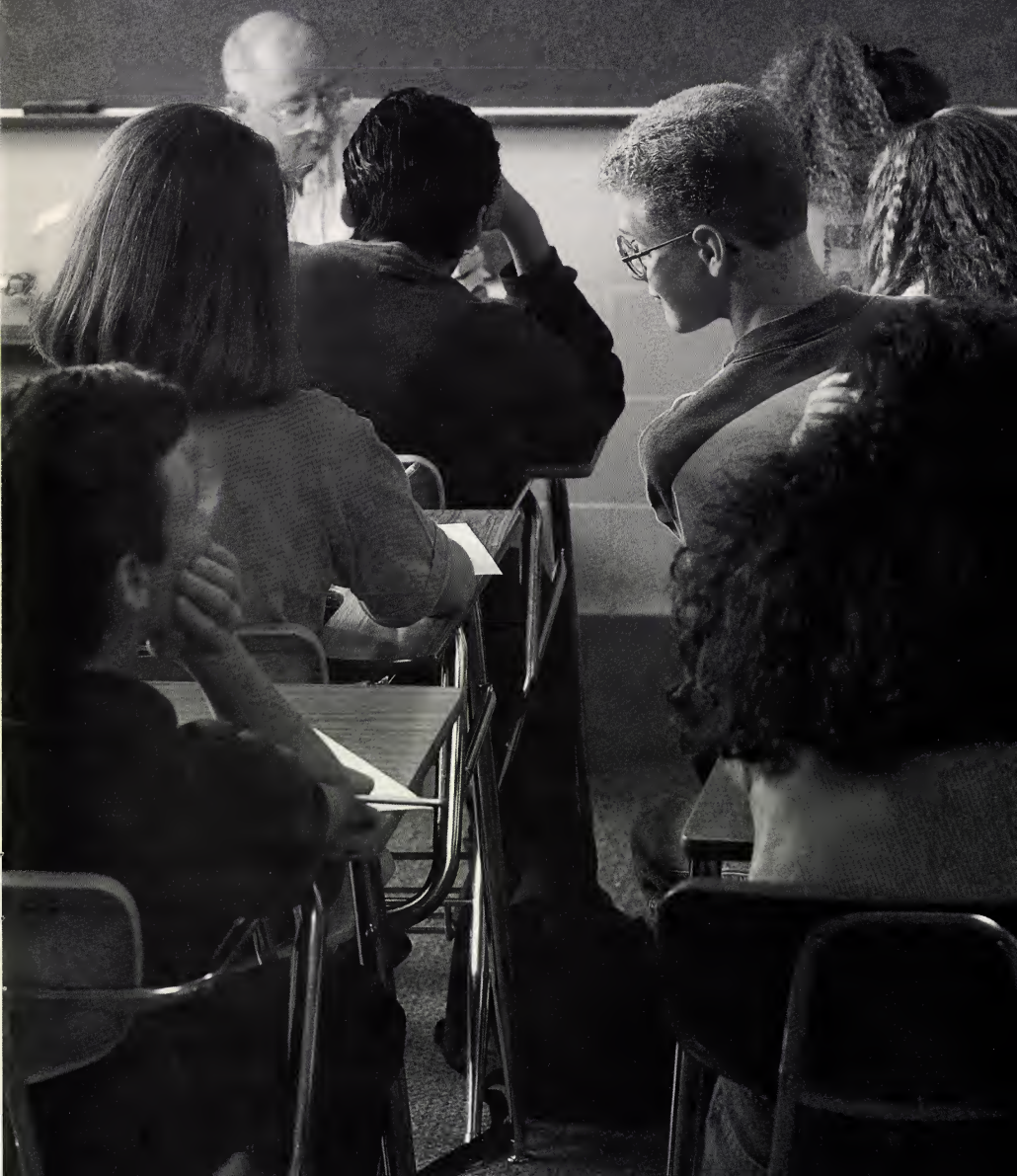
mistet næsten alt, hvad han satte højt – sin familie, sine venner, sit gode helbred og sine rigdomme – nægtede han at give afkald på sin uskyld. Men i dag vil mange sælge deres ærlighed for en meget lav pris.

Et menneske, der stjæler et stykke chokolade, lidt makeup eller et smykke, sælger sin uvurderlige ærlighed for en meget ringe pris. Et menneske, der svindler med sin selvangivelse ved ikke at indberette en indtægt eller ved at gøre uretmæssigt krav på fradrag, sætter sin ærlighed over styr for en ussel skatteunddragelse. Den, der undlader at betale regninger for varer eller ydelser til tiden, bytter sin dyrebare ærlighed bort for en midlertidig fordel. Ægtemænd og hustruer, der er deres ægtefæller utro, sælger deres dyrebare ærlighed for en stakket fornøjelse. Ærlighed er så dyrebart, at den er uvurderlig; der kan slet ikke sættes pris på den.

Jakobs søn Josef var et forblødet på ærlighed. Hans ærlighed gjorde

Test today!

ham til en af vor himmelske Faders største sønner. Han gjorde det, der var ret og godt. Han var trofast og

ubestikkelig, hans selvbeherskelse forbød ham at bryde nogens tilid.

På grund af sin ærlighed og retskaffenhed, velsignede og styrkede

Hvor høj pris sætter du på dig selv?

USØMMELIGHED

Herren Josef ved enhver lejlighed. Hans liv er et vidnesbyrd om, at "alt virker sammen til gode for dem, som elsker Gud" (Rom 8:28). Hans eksempel er særlig relevant for os, fordi de fleste medlemmer af Kirken nedstammer fra hans lænder.

Hans far, Jakob, elskede Josef fra hans ungdom. Herren åbenbarede kommende begivenheder for Josef i drømme. Men hans brødre hadede ham. De planlagde at berøve ham livet og solgte ham så som slave. Da Josef blev ført fangen til Egypten, var Herren med ham. Josef blev sat over Potifars hus. Potifar var kommandant over Faraos livvagter. Da Potifars hustru tilbød sig til Josef, nægtede han og flygtede fra hendes upassende tilnærmelser på grund af sin personlige retskaffenhed, og fordi han ikke ville misbruge Potifars tillid.

Dette afslag og de beskyldninger, det medførte, gjorde, at Josef blev fængslet. Igen var Herren med ham. Josef fik opsyn med fængslet. Herren gjorde ham i stand til at tyde drømmene for Faraos mundskænk og Faraos bager. Senere tydede Josef Faraos drømme om syv fede og syv magre køer og om syv gode og syv gøllede aks. Som følge heraf blev Josef sat over hele Egypten, lige under Farao. Josef forestod opbevaringen af mad i årene med overskud og uddelingen af mad i årene med hungersnød.

Under hungersnøden kom Josefs brødre, som 22 år tidligere havde

solgt ham som slave, til Egypten for at købe mad. De genkendte ikke Josef og bøjede sig for ham på grund af hans høje embede.

Ved et dejlig, gribende optrin gav Josef sig til kende for sine brødre og tilgav dem. Jeg formoder, at han kunne have gengældt dem deres dårlige behandling af sig ved at gøre dem til slaver, fængsle dem eller tilmed få dem henrettet. Men han gjorde det rette og det gode. Han sagde:

"Jeg er jeres bror Josef, som I solgte til Egypten.

Vær nu ikke bedrøvede og skamfulde over, at I solgte mig hertil ...

Gud har sendt mig i forvejen for at holde jer i live ... og lade jer overleve i stort antal.

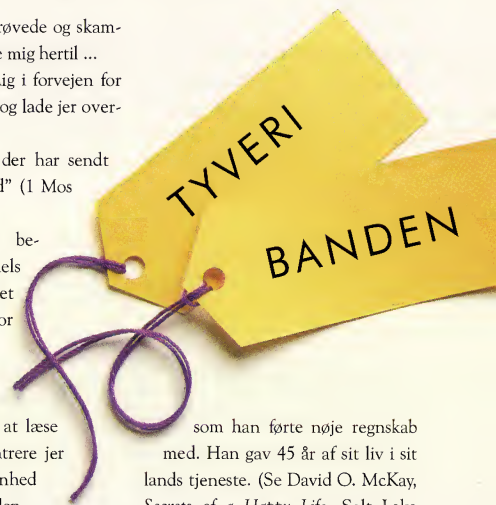
Det er ikke jer, der har sendt mig hertil, men Gud" (1 Mos 45:4-8).

Gennem Josef bevarede Herren Israels børn og sørgede for et sted i Egypten, hvor de kunne trives.

Denne beretning er velkendt, men jeg opfordrer jer til at læse den igen og koncentrere jer om Josefs retskaffenhed og de velsignelser, den bragte ham. Han blev sønnen med fødselsretten i Israels hus og modtog et arveland på det amerikanske fastland (se Ether 13:8). Herren tillod ham at pro-

feretere om Moses, som ville udfri Israels børn fra Egypten (se Joseph Smiths oversættelse af 1 Mos 50:27-29) og om Joseph Smith, profeten, som forestod gengivelsen af evangeliet i de sidste dage (se Joseph Smiths oversættelse af 1 Mos 50:30-33; 2 Nephi 3:6-21).

Et mere nutidigt eksempel på retskaffen levevis er George Washington, De Forenede Staters første præsident. Han nægtede enhver godtgørelse og forventede kun, at regeringen betalte for udgifterne,

som han førte nøje regnskab med. Han gav 45 år af sit liv i sit lands tjeneste. (Se David O. McKay, *Secrets of a Happy Life*, Salt Lake City: Bookcraft, 1967, side 142-144).

Profeten Joseph Smith er et andet storslået eksempel på retskaffenhed. Han veg ikke tilbage for

at udføre Herrens befalinger, selv om det kunne koste ham livet.

Herren forventer, at vi lever retskaffent og er lydige mod hans bud. Han har sagt: "Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk 6:46). Ved en anden lejlighed sagde han: "Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje" (Matt 7:21).

At lyve lidt, snyde lidt og drage lidt uretfærdig fordel er ikke Herren velbehageligt (se 2 Nephi 28:8). Skrifterne advarer os om, at det er Satans måder til "omhyggeligt" at lede os "ned til ødelæggelse" (v. 21). Verden har desperat brug for retskafne mennesker. Næsten hver dag

hører vi om svindel, misbrug af midler, falsk reklame eller andre metoder, der har til formål at opnå gevinst ved snyd eller bedrag. Herren hader sådanne metoder. Hvis vores selviske "hjerter er de verdslige ting hengivne" (L&P 121:35), kan vi let miste vores retskaffenhed og ærlighed.

Belønningerne ved retskaffenhed kan ikke måles. En af dem er imidlertid den ubeskrivelige indre fred og afklarethed, der kommer af at vide, at vi gør det rette; en anden er, at man ikke føler den skyld og uro, der ledsager synd.

En anden belønning ved retskaffenhed er den selvtilid, vi kan have, når vi henvender os til Gud. Når dyd pryder vores tanker uden ophør, er vores frimodighed stor i Guds

nærhed (L&P 121:45). Når vi gør det rette, vil vi ikke føle os ængstelige eller tøvende ved at søge guddommelig vejledning. Vi vil vide, at Herren vil besvare vores bønner og hjælpe os, når vi behøver det.

Den højeste belønning for retskaffenhed er Helligåndens stadige ledsagelse (se L&P 121:46). Helligånden ledsager os ikke, når vi handler ondt. Men når vi gør det rette, kan han dvæle hos os og vejlede os i alt, hvad vi gør.

Lad os stræbe efter personlig og praktisk retskaffenhed i alle foretagender, uanset hvor almindelige eller ubetydelige de virker. De små ting hober sig op og former vores livsretning.

Taget fra en tale ved aprilkonferencen 1990.

HVAD ER DET VÆRD: EN QUIZ

At være ærlig eller retskaffen vil sige, at man er ærlig, selv i små ting. Her er en quiz, som kan hjælpe dig til at se, om din ærlighed kan købes. Læs hver enkelt situation. Overvej derefter, hvad du bør gøre.

1. Du skal op til en prøve. Andre, der har samme lærer, har allerede været oppe til prøven. De tilbyder at fortælle dig, hvad spørgsmålene er.
2. Nogle af dine venner fortæller vitser, som du finder stødende.
3. Du har fundet en kjole, som du synes godt om, men du ved, at den er upassende.

4. Du har gjort noget, som du tror, du burde tale med biskoppen om. Men du er bange for, hvad han vil tænke, hvis du fortæller ham det.
5. Du føler dig uværdig til at tage nadveren, men du er bange for, at folk vil bemærke det, hvis du ikke tager den.

SVAR: Den korrekte løsning til hver situation kan findes i svaret på dette spørgsmål: "Hvad ville jeg gøre, hvis Frelseren var her?"

Stormen på Geneseret Sø, maleri af Rembrandt

Mens Jesus lå og sov i båden, som var på vej over Geneseret Sø, "kom en voldsom hvirvelstorm, bølgerne slog ind over båden, så den var lige ved at fylde." Hans skræmte disciple vækkede ham og tryglede om hjælp, "og han rejste sig, truede ad stormen og sagde til søen: "Ti stille, hold indel! Og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille" (se Mark 4:36-39)

FOTO: OAKS DIAMOND (ØVST), FOTO: WILDEN-ANDERSEN (NEDST)

Det er muligvis socialt acceptabelt at begrænse befolkningsevæksten, hvorved man hindrer vor himmelske Faders åndelige børn i at opleve et kærligt familieliv på denne jord, men, siger præsident James E. Faust, »skrifterne og profeternes ord kan ikke ændres.« Se »At tjene Herren og modstå djævelen,« side 2.

